

ענת גופשטיין עדיין מחכה
להתעוררות הציבורית שתציל
את בנות ישראל מהתבוללות
בנימין שינברג

אתגרת

בשבע 1209 | ז' באלול תשפ"ו, 20.08.26

חנה קטן מגיבה לסערת הצוות
הערבי בבית החולים רמב"ם



האור בקצה המערה

מסע חיים ארוך ומפותל הוביל את רות דה'יונג להצטרף
לעם ישראל ולגלות את האור של חייה דווקא במערת
הרשב"י בפקיעין, שם קבעה את ביתה // **יוסף ארנפלד**



"אני עושה הכול בשביל הבית, אז למה היא מרגישה לבד?"

הוא דואג, עובד ולוקח אחריות, אבל היא מרגישה שאליה מגיעות רק השאריות. הצצה לקליניקה: על הרגע שבו אנחנו עוצרים את הצורך להצטדק, ומבינים שלפעמים הדרך לאהבה היא לא לעשות יותר, אלא פשוט להיות.

שונה שם. פתאום לא הייתי צריכה להוכיח לו למה אני צודקת. "אני חושבת גם על עוד צעד מדהים שעשיתם," אמרתי וחייכתי אליהם.

"נריה, הבנו יחד שיש לך לפעמים קושי לשתף. שאתה רגיל לעבד דברים לבד, לחשוב, להתפלל, להגיע למסקנות, ורק אז להביא את עצמך אליה מוכן. איך הודיה תיארה שהיא חווה את זה?"

"שאני לא מכניס אותה פנימה

לעולם שלי," הוא ענה.

"בדיוק," אמרה הודיה.

"והרי אני לא צריכה לדעת כל מחשבה ומחשבה שלו. אני רק רוצה להרגיש שהוא רוצה לחלוק איתי את העולם שלו."

"הודיה, מה השתנה בתחושה שלך לגבי השתיקות של נריה?" שאלתי.

"נריה, לפני שהוא התחיל לעבוד על עצמו, כשהוא היה שותק הוא היה מתנתק ואני הייתי מרגישה שלא איכפת לו, והיום אני מבינה שלפעמים כשהוא שותק, הוא מנסה למצוא דרך טובה יותר להגיע אליי," ענתה.

"וגם אני למדתי. כשהיא אומרת שקשה לה, זה לא תמיד אומר שאני צריך להסביר או להתגונן. לפעמים היא פשוט מבקשת רק שאהיה איתה בקושי."

רכנתי מעט קדימה, מסתכלת עמוק בעיניים של שניהם, אוספת את כל התהליך הזה למילים. "זו בדיוק הנקודה," סיכמתי ברכות. "כמה פעמים קורה שאנחנו מנסים 'לנצח' את הרגע, להסביר מי צודק, במקום פשוט לפגוש אותו? הרי כפי שגיליתם, לפעמים מאחורי תלונה מסתתרת בקשה עמוקה. לפעמים מאחורי כעס, יש בכלל געגוע כואב. הדרך להחזיר את הקרבה הביתה היא לא לעשות יותר פעולות בעולם, אלא ללמוד איך להיות נוכחים יותר בתוך מה שכבר קיים ביניכם. כי קשר זוגי הוא לא משהו שמסיימים לבנות ביום החתונה; הוא נוצר מחדש בכל פעם, ממש כמו עכשיו, כשאתם בוחרים להיפגש."

כל הפרטים שונו למען שמירת הפרטיות



"ואז הבהלה הזו גורמת לך להתרחק?" שאלתי.

"כן. לגמרי בלי להתכוון." נריה ענה.

הודיה הסתכלה עליו בכאב, "וזה בדיוק מה ששורף לי מבפנים."

"תחשבו על מה שסיפרתם לי על החופשה שלכם. נריה, כשסיפרת שהייתה אי נעימות עם המלון ומתוך חוסר רצון שלך להתמודד פשוט ויתרת ולקחתם את החדר עם הנוף לחניון במקום לים."

הודיה חייכה במרירות. "ושם הרגשתי שהוא שוב לא איתי. שאני לבד מול העולם, ורק רציתי שהוא יעמוד איתי."

"ונריה, הזכרתי לו, 'איך אתה תיארת שהרגשת באותו רגע?'"

"שהיא לא רואה שניסיתי לעשות טוב. שלא רציתי לריב איתם."

"נכון, ועדיין הפעם עשית משהו שונה מפעמים קודמות כשהודיה באה אליך בטענות, חיזקתי אותו."

"אמרת לי שפעם היית ישר עונה לה, מסביר לה שהיא לא מבינה את התמונה הגדולה. אבל בפעם ההיא עצרת. אתה זוכר למה עצרת?"

"כי הבנתי שאם אני מתחיל להסביר, אני כבר מתעסק רק בעצמי."

"וזה בדיוק העניין," הדגשתי.

"ומה קרה ברגע שהצלחת לעצור את ההסברים?"

"הבנתי שהיא לא באמת כועסת על החדר," הוא אמר. "היא פשוט רצתה להרגיש שאני איתה."

הודיה חייכה אליי. "וזה מה שהיה כל כך

פתחתי את הפגישה, מתבוננת בשניהם. "כשנכנסתם עכשיו לקליניקה והתיישבתם, היה אפשר ממש להרגיש את האהבה ביניכם. אהבה אמיתית, של שני אנשים שהשקיעו שנים בבניית בית יחד, גם אם היא לא חפה מפציעות, צלקות וכאבים. ובכל זאת אנחנו כאן, כי נראה שמהו בקשר התחיל להתפספס. הודיה, תוכלי לשתף במה שאת מרגישה?"

היא השפילה מבט ואמרה בשקט:

"אני פשוט מרגישה שאני לבד."

נריה הסתכל עליה מייד: "אבל אני באמת לא מבין את זה. אני עושה הכול בשביל הבית הזה. אני עובד, דואג, לוקח אחריות."

"אני יודעת," היא ענתה. "אני רואה את זה. אבל לפעמים אני מרגישה שאתה נותן את כל מה שיש לך לעולם, ואליי מגיעות רק השאריות."

הסתכלתי על נריה. "מה קורה לך בגוף, או במחשבות, כשאתה שומע את הודיה אומרת את זה?"

"אני ישר מרגיש שאני לא בסדר," הוא ענה בשקט.

"ומה אתה עושה עם התחושה הזאת?" שאלתי ברוך.

"מתחיל להסביר," ענה.

ואז, כשהוא מסביר, הפניתי את המבט אל הודיה, "איך את חווה את זה?" שאלתי.

"אני מרגישה שהוא לא מקשיב לי. כי אני לא אומרת שהוא לא עושה."

"אז מה את אומרת?" שאלתי את הודיה.

"אני רק אומרת שאני מתגעגעת אליו."

פניתי אל נריה שוב: "יכול להיות שברגע שאתה שומע את המילים הקשות, האינסטינקט הטבעי הוא להגן על עצמך? דרך זה שאתה מנסה להתמודד עם המילים עצמן שהיא אומרת ומנגד להסביר למה פעלת נכון. אבל אולי דווקא שם, נריה, יש הזדמנות לעצור. ובמקום להתגונן, פשוט לשאול את עצמך בלב: מה הודיה בעצם מנסה לבקש ממני עכשיו?"

נריה הנהן באיטיות. "אני חושב שאני הרבה פעמים פשוט נבהל מהכאב שלה."

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין





כל יום זוכה!

בחופשה במתנה

במלון ניר עציון Resort

בראש סרוג BOPO



4 חטיפי שוקולד עלית מהמגוון שבמבצע

קנו

או



4 טבלאות שוקולד פרה מהמגוון שבמבצע

ואולי תזכו



וענו נכון ומהר
על השאלות

חייגו 8693*



שימו לב לחותמת הכשרות ע"ג האריזות

הפעילות מתקיימת בין התאריכים כ"ח אב - י"ג אלול תשפ"ו (11.8.26-26.8.26) בימים א-ה 24 שעות ביממה, ללא שישי ושבת. 4 חטיפי שוקולד עלית או 4 טבלאות שוקולד עלית ממותגות פרה המשתתפים בפעילות כמפורט בתקנון (לא כולל מוצרי מאפה ו/או אצבעות שוקולד חלב). על כל 4 המוצרים מאחת הקטגוריות להיכלל בחשבונית אחת. חשבונית תקפה היא חשבונית שנרכשה רק מתחילת הפעילות כלומר 11.08. יש לשמור את החשבונית לצורך הוכחת קנייה. בכל יום יזכה אחד מהמשתתפים שיענה על השאלות נכונה בזמן הקצר ביותר. הפרס הינו שובר בשווי 2500 ש"ח למימוש בחופשה במלון ניר עציון. בכפוף לתקנון הנמצא במשרדי בולטון פוטנציאל, רח' ד'בוטינסקי 155 ר"ג. התמונה להמחשה בלבד. ט.ל.ח.

מבעד למסך הדימויים: איך להפסיק לריב עם העבר ולהתחיל לראות את בן הזוג

בבת אותם ובעיקר אחד עם השנייה. הריפוי אינו מתרחש דרך הכרעה מי צודק במריבה, אלא דרך ההסכמה להשתחרר מהמו"שגים המוטעים שהרחיקו ביניהם, לראות את הכאב האמיתי שמאחורי הדימוי, ולבחור מחדש להיות שם יחד.

מהי שיטת

דמיונוב זוגי?

להפסיק לנהל משק בית ולהתחיל לפגוש אחד את השניה במרוץ החיים.

זוגות רבים הופכים לצוות לוגיסטי מצוין שמנהל בית, ילדים ועבודה, אבל מאבדים את הקירבה. השיחות הופכות לטכניות, הנוכחות נעלמת והלב נשאר מאחור. שיטת דמיונוב זוגי נולדה בדיוק בנקודה הזו: כדי להתחזיר את המפגש, הנוכחות והאהבה אל תוך הקשר. זוהי שיטה חוויתית תהליכית המאפשרת לבני הזוג:

- להשיל מגננות והרגלים אוטומטיים
- להקשיב לעולם הפנימי אחד של השני בלי להרגיש איום
- לפגוש מחדש אחד את השניה - מעבר לתפקידים היומיומיים
- לחוות קרבה, נראות ואהבה בצורה עמוקה

מדובר בתהליך עמוק הכולל סדרת מפגשים שבהם נכנסים יחד למרחב שקט, כל אחד פוגש את עולמו הפנימי של האחר, ונוצר מפגש אמיתי של מהות עם מהות.

זה הזמן להתחזיר את הניצוץ. אם אתם מרגישים שהקשר הפך טכני, שאתם בתקופת שחיקה, או אפילו אם איבדתם תקווה, דמיונוב זוגי היא ההזדמנות שלכם לחזור. זה לא דורש עוד מאמץ, זה דורש מפגש.



מלכודת העבר -

מערכת הכשל

הוא מרגיש שהיא תמיד ביקורתית והיא מרגישה שהוא תמיד אטום ומתרחק.

אבל מה שקורה ביניהם, הוא לא באמת מפגש נקי בין שני אנשים בוגרים בהווה.

הנפש שלנו מתרגמת את המציאות הרוחנית המופשטת למו"שגים קבועים ומוגדרים, בעזרת "הכוח המדמה", כדי לאפשר לנו להתמצא ולתפקד בעולם.

כשאנחנו פוגשים את בן הזוג ביומיום, המידע שלנו חסר, ואנו נעזרים בכוח המדמה כדי להשלים את התמונה.

בלי לשים לב, אנחנו משתמשים במאגר דימויים שטחי שנאגר ברובו בתקופת הילדות, וספג מסרים ודימויים מגמתיים מההורים ומהסביבה.

הוא למשל, יצר לעצמו דימוי קבוע של אשתו המבוסס למעשה על קשרים ילדותיים מהעבר שלו.

בגלל שהוא נשען על המאגר הישן הזה, הוא מפרש את המציאות באופן שגוי, ונתקל בהתעלמות מצידו או בחוסר יכולת לקבל כל חלק באשתו שסותר את אותו דימוי ילדותי.

הריקוד הכואב שלהם הוא בעצם תוצאה של האחריות נואשת בדימוי ראשוני ושטחי, מה שגורם להם לחיות חיים שלמים של מאבק ותסכול במקום לחוות קרבה.

למה לעבוד על התקשורת

הזוגית לא מסביק?

ברוב המקרים, הניסיון יהיה לפתור את הקונפליקט דרך "השכל" - ננסה לדבר, לנתח ולהבין מי אמר מה ולמה.

אך כאן טמונה המלכודת: הרובד שאנו קוראים לו "שכלי", מורכב כמעט כולו מתפיסות הנשענות על אותו עולם דימויים ילדותי. השכל החיצוני נבון מול עולם הדימויים המופשט של הנפש, הוא אינו יודע כיצד לאחד ולפרש אותם, ולעיתים אף מפריע לתהליך.

כדי להגיע לשכל העמוק והאמיתי יותר שירפא את הקשר, אנחנו חייבים לעקוף

את השכל החיצוני ולפנות ישירות אל עולם הדימויים של בני הזוג. בדיקת שפת הדימויים והאמונות צריכה להתרחש בתוך העולם המדמה עצמו, מאחר ואין שום אפשרות להבין את שפת הנפש על ידי בירור חיצוני ושכלי בלבד.

לפתוח פתח במערכות

ההגנה - להיות אורחים

"בירור הכוח המדמה"

כדי לשבור את המעגל, ההזמנה היא לעצור את התגובות האוטומטיות ולהיכנס לתהליך של "בירור הכוח המדמה". במקום להתווכח, כל אחד מבני הזוג הופך לאורח בעולמו הפנימי של השני.

אנו מזהים יחד את הדימויים המטעים והמפריעים ומשתחררים מהם, ועל ידי כך מגלים עולם דימויים חדש. במהלך המפגש, אנו מתחילים לבדוק מחדש מושגים שתמיד נראו לנו ברורים ומוחלטים - כמו אהבה, פחד, אמון, כוח או חולשה.

חשוב להדגיש: בשיטת דמיונוב איננו שותלים דימויים חיצוניים מתוך כוונה לתקן.

אנו סומכים על כך שבתוך הנפש טמונה חוכמה פנימית, שבעזרתה יכול האדם למצוא בעצמו את הכוחות הדרושים לו לתיקון חייו והקשר הזוגי שלו.

לגעת בשורש - מציאת

"נקודות הכשל"

כשהשיח הופך פנימי ובטוח, עולים הדימויים

השורשיים אל פני השטח. תוך כדי התהליך, בני הזוג מצליחים לזהות את "נקודות הכשל" שלהם, אותם דימויים שנתפסו בעיניהם עד כה כאמת מוחלטת, והם אלו שמכשילים אותם פעם אחר פעם במפגש עם המציאות ומונעים מהם להוציא את כוחותיהם האמיתיים לפועל.

ההשלה של הדימויים החיצוניים הללו מאפשרת גילוי של עולם הדימויים הפנימי שנובע מהנפש באמת.

זיהוי נקודות הכשל מאפשר לשניהם לחזור אל "נקודת הבחירה". הם פתאום מבינים שהריבים הקשים שלהם היו למעשה תבניות מחשבה שהוטבעו בהם בעבר, וכעת יש ביכולתם להפנות עורף לאותן תבניות ולבחור מחדש בדרכי פעולה חדשות, שמאפשרות מרחבים חדשים של אהבה בקשר.

הריפוי שבהסכמה להיות

התהליך הזה מפגיש את בני הזוג עם אותם מקומות נסתרים בנפשם, ולעיתים דווקא עם המקומות שעד לאותו רגע נתפסו כחשוכים ומסוכנים. אך הקסם הוא שדווקא באותם מקומות עמוקים, הם מגלים כוחות מופלאים שמאפשרים להם לממש את כוחות הבחירה שלהם במציאות.

כשהם לומדים להשתמש בשפת הדימויים במקום בשכל המאשים, הם זוכים למפגש פורה ומפרה עם המציאות הסובבת

לפרטים ותיאום מפגש באתר דמיונוב

או ישירות במייל: ZUG.NOVEA@GMAIL.COM

דמיונוב זוגי

להקשיב ולגלות את המרחב הזוגי

FLYCARD

By ELAL 

מצטרפים וטסים ... ✈ גם לונציה



עוברים לפלייקארד עם ישראל ומקבלים כרטיס טיסה מתנה

עוברים עכשיו:

***2665**



בתוספת מיסים. למצטרפים לפי תקנון המבצע עד 31.8.26. כפוף לרכישות בסך 10,000 ₪ עד 30.11.26. כפוף לתשלום מיסים, אגרות ותוספות על הכרטיס ולתנאי המבצע. הנפקת הכרטיס וגובה מסגרת האשראי נתונים לשיקול דעתה הבלעדי של ישראלכרט בע"מ ו/או פרימיום אקספרס בע"מ ו/או ישראלכרט מימון בע"מ. אי-עמידה בפירעון האשראי עלולה לגרור ריבית פיגורים והליכי הוצל"פ. בכפוף למסמכי ההצטרפות ולתקנון Fly Card ישראלכרט.

לומדים קרוב, מגיעים רחוק

אחרי שנים שבהן נאלצו בני הנוער מהר חברון ללמוד בפנימיות מחוץ לאזור, ישיבת אמית הר חברון יוצאת לדרך ומביאה איתה בשורה של פרסונליזציה בחינוך, מצוינות תורנית, מדעית וטכנולוגית, ובעיקר - מחוברת לקהילה ולבית // **מתי שיינברג**

צילום: נעמה שטרן ישראל היום



אלירם אזולאי

ראש המועצה האזורית
הר חברון:

"הישיבה במיתרים היא לא רק מענה גיאוגרפי. מטרת הישיבה היא לצמוח ולהפוך למגדלור חינוכי, תורני וערכי להר חברון כולו - בית מדרש יוצר וחי שמחובר לקרקע, לקהילה ולעיתיד של האזור."

צילום: נטע לביא



ראש הישיבה

הרב יאיר רוזנברג:

"זו שליחות עמוקה לגדל בני תורה שמחוברים לחיים, שואבים כוח משורשיהם ויודעים לפעול באחריות בתוך המציאות הישראלית."



מייסדי ישיבת אמית הר חברון - 150 כבר נרשמו

מגדלור חינוכי אזורי

"הקמת הישיבה התיכונית החדשה היא הרבה יותר מצעד חינוכי, זו בשורה קהילתית למשפחות ולנוער שלנו", מוסיף אלירם אזולאי, ראש המועצה האזורית הר חברון. "במשך שנים, נערים רבים מהר חברון נאלצו לנדוד רחוק מהבית, להתנתק מהסביבה הטבעית שלהם ולנסוע שעות כדי לקבל חינוך תורני ופדגוגי ברמה גבוהה. מהיום הילדים שלנו נשארים בבית. המענה האיכותי, החם והמתקדם ביותר נמצא ממש כאן, קרוב למשפחה, לחברים ולקהילה התומכת והמעצימה."

ראש המועצה מדגיש כי החיבור עם רשת אמית נבחר בקפידה כדי להבטיח מעטפת ברמה הגבוהה ביותר: "הבחירה ברשת אמית היא צעד אסטרטגי ראשון במעלה. הרשת מביאה איתה ניסיון עשיר, גב מקצועי איתן ויכולת מוכחת לשלב בין מצוינות פדגוגית פורצת דרך לעולם ערכי ותורני. השותפות הזאת תאפשר לנו לראות כל תלמיד ותלמיד, להצמיח אותו בקצב שלו ולתת לו את הארגו הטוב ביותר לחיים. החזון שלנו ברור: הישיבה במיתרים היא לא רק מענה גיאוגרפי, אלא מטרתה לצמוח ולהפוך למגדלור חינוכי, תורני וערכי להר חברון כולו - בית מדרש יוצר וחי שמחובר לקרקע, לקהילה ולעיתיד של האזור."

ד"ר אמנון אלדר, מנכ"ל רשת אמית, הודה למועצת הר חברון על האמון הרב שניתן ברשת. "תודה על השותפות ועל הזכות הגדולה להקים יחד ישיבה חדשנית ומובילה בליבו של ההר. השותפות הזאת היא אבן דרך בפיתוח החינוך האזורי."

לדבריו, הקמת הישיבה מהווה נדבך מרכזי בתפיסה של הרשת, השואפת לחבר בין תורת חיים למצוינות אקדמית. "המטרה העיקרית שלנו היא להעניק לכל תלמיד שיבוא בשערי הישיבה את מלוא הכלים להצטיין ולצמוח, הן מבחינה רוחנית וערכית והן מבחינה לימודית ופדגוגית. אנו מאמינים כי חינוך איכותי צומח מתוך חיבור לסביבה, ועל כן הישיבה תהווה חלק בלתי נפרד מקהילה חזקה, עוטפת וערכית שתציע את דור העתיד קדימה."

לתלמיד בחירה בדרך הלמידה המותאמת לו עם אפשרות ללמידה עצמאית, למידת קבוצה של חקר והעמקה או למידה במפגש של מורה וכיתה. זאת בשילוב תוכניות 'מייקרו' מעשיות המפתחות יזמות, יצירתיות וחשיבה טכנולוגית. הישיבה החדשה משתלבת ביוזמה הרחבה 'הישיבה הקהילתית' של רשת אמית, המאגדת 22 ישיבות ותיכונים לבנים ברחבי הארץ תחת הסלוגן "חוויה, חברה וקדושה". יוזמה זו נולדה כדי לתת מענה לתלמידים המבקשים להמשיך ללמוד קרוב לבית ולמשפחה, ובו בזמן ליהנות מחוויה רוחנית-תורנית עמוקה ומפגש עם אוהבי תורה.

הציפייה להקמת הישיבה ניכרת היטב בשטח, והתגובות מהתושבים וממנהיגי הקהילות חמות ומחברקות במיוחד. "אנחנו פוגשים אנשים שאומרים לנו בגלוי: 'חיכינו לכם הרבה מאוד שנים', מספר הרב רוזנברג. "מבחינתם מדובר בהגשמת חלום של שנים ובהקמת מוסד אזורי חינוכי שחיכו לו זמן רב."

הישיבה תפעל במיקום מרכזי ונגיש - בסמוך לבניין המועצה האזורית באזור מיתרים. כדי לתת מענה מלא לכל רחבי ההר, יופעל מערך הסעות מסודר מדי בוקר ואחר הצהריים לכל יישובי המועצה, כולל המרוחקים שבהם. פרט למסגרת הלימודית, הישיבה רואה את עצמה חלק בלתי נפרד מהחיים הקהילתיים באזור, עם חיבור לתושבים ולפעילויות גם בשעות אחר הצהריים. המודל הלא פנימייתי מהווה מנוף לשינוי תפיסתי בשדה החינוכי באזור.

"הבשורה החדשה היא שאנחנו רוצים ליצור ישיבה תיכונית לא פנימייתית שמאפשרת לכל תלמיד מהאזור שמעוניין ללמוד - לעשות זאת קרוב לבית", מדגיש הרב רוזנברג. "לא צריך לנסוע רחוק כשמקום איכותי נמצא ליד הבית, ולא חייבים לצאת לפנימייה כשבונים מסגרת טובה, איכותית ומצוינת קרוב מאוד למשפחה ולקהילה. הקמת ישיבה דווקא כאן, בלב ההר, מבטאת את החיבור העמוק בין התורה, העם והארץ. בשבילי זו שליחות חשובה והתרגשות גדולה לגדל בני תורה שמחוברים לחיים, שואבים כוח משורשיהם ויודעים לפעול באחריות בתוך המציאות הישראלית."

בשנים האחרונות חווה הר חברון תנופת צמיחה דמוגרפית מבורכת, אך לצד הגידול המרשים באוכלוסייה, בלט בחסרוננו מענה חינוכי-תורני יסודי: ישיבה תיכונית אזורית. מדי שנה, כ-150 תלמידים בשנתון נאלצו למצוא את עתידם הלימודי מחוץ לתחומי המועצה. שתי הישיבות הקיימות הן פנימיות, ועל כן נותרו משפחות רבות ללא מענה הולם.

לחלק מהתלמידים, הלמידה מחוץ לבית התאימה, אך לרבים אחרים - שהחליטו להימנע ממגורים בפנימייה בגיל צעיר - מדובר היה במורכבות יומיומית לא פשוטה. כדי לצמצם את הפער החינוכי הזה ולהבטיח פתרון איכותי ונגיש לתושבים, החליטה המועצה האזורית על הקמת ישיבה תיכונית אזורית ללא פנימייה, שתאפשר לנערים ליהנות מחינוך תורני ומצוין קרוב לבית ומחובר לקהילה, לסניף בני עקיבא וללישוב.

במרכז שערך המועצה להפעלת הישיבה החדשה נבחרה רשת אמית המביאה עימה מעטפת מקצועית ופדגוגית רחבה: ניסיון מוכח בהובלת מוסדות חינוך תורניים, שילוב בין מצוינות לימודית וטכנולוגית לערכים וזהות דתית עמוקה, ופיתוח תוכניות חדשניות המותאמות למיומנויות המאה ה-21. פרט לכך, הגב האיתן של רשת אמית מעניק לישיבה החדשה משאבים פדגוגיים מתקדמים, הכשרות צוות ברמה הגבוהה ביותר וליווי אישי לכל תלמיד, המבטיחים ביסוס של מוסד מוביל ויציב לאורך זמן.

צומחים קרוב לבית

לראשות הישיבה החדשה נבחר הרב יאיר רוזנברג מירוחם, המביא עימו ניסיון חינוכי וניהולי עשיר. בעברו כיהן בשורה של תפקידים בישיבה התיכונית אמית בלבב שלם בירוחם, ובשבע השנים האחרונות ניהל את בית הספר הממלכתי דתי במיתר. במקביל, הוביל את הקמת הישיבה התיכונית המקומית כדי ליצור רצף חינוכי ולתת מענה לתלמידים שנאלצו עד אז לצאת לפנימיות. כעת הוא נענה לאתגר החדש להוביל את הישיבה הצומחת בהר חברון, שתפתח את שעריה כבר בתחילת שנת הלימודים לכיתות ז', ח' וט'.

"כמי שמנהיג ישיבה תיכונית אזורית, השאיפה שלנו היא שכל תלמיד ירגיש בבית ושוה המקום שלו", מסביר הרב רוזנברג. "הלב של הישיבה הוא בית המדרש, שבו יהיו תוכניות לימוד מעמיקות בגמרא ובאמונה. יחד איתו נפעיל בישיבה מסלולים רבים של נגינה והרכבים מוזיקליים, נבחרת רובוטיקה ונבחרת כדורסל. יש הרבה מאוד תחומים שבהם אנחנו פועלים כדי שכל אחד יחווה את חווית ההצלחה, וירגיש שזה המקום שבו הוא יכול לגדול ולפרוח בצורה הטובה ביותר - תורנית, ערכית ופדגוגית."

לדבריו, השותפות עם רשת אמית מעניקה לחזון החינוכי והערכי גב מקצועי איתן ומעטפת פדגוגית מתקדמת. "רשת אמית מביאה איתה פרט למקצועיות ולליווי גם תפיסת למידה חדשנית שפורצת את גבולות הלימוד המסורתי", מדגיש הרב רוזנברג. "הדבר בא לידי ביטוי בפיתוח 'שערי למידה' המאפשרים

הבית בע"ל

חבל בנימין

הקהילה

מעל ומעבר

Triple



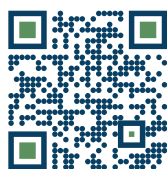
90%

באכלוס

10%

בחתימה

073-777-2333



סרקו את הקוד
או התקשרו



צ.פ.

בונים מכל הלב

הבית שמתעלה על כל מה שציפיתם.



תנאי התשלום
מעל ומעבר



הנוף
מעל ומעבר



המפרט
מעל ומעבר



התכנון
מעל ומעבר



היישוב
מעל ומעבר



הקהילה
מעל ומעבר

דירות 4-6 חדרים
דירות גן ופנטהאוזים

1,750,000 ₪



הרב ליאור אנגלמן
liorangelman@gmail.com

במקום שליבי חפץ

איך התגלגלתי מהישיבה בחברון לשיבת קריית שמונה, כשהלב שלי אפילו לא ידע ← השבוע, עשרות שנים אחרי שעזבתי את הישיבה, חזרתי לבקר וגיליתי לשמחתי חיים חדשים בעיר שהוכתה קשות במלחמה האחרונה

שריטות קטנות

יש בליבי פינה חמה מאוד לקריית שמונה. זכיתי ללמוד תורה בישיבת ההסדר בעיר, להינשא ולהקים בה את ביתי. בתנו הראשונה, שני, נולדה בה, ואחרי חודשיים בטיפול נמרץ פגים, כשסוף סוף הגענו הביתה, מצאנו את עצמנו בראשיתו של עוד מבצע בדרום לבנון, "דין וחשבון" קראו לו. וכך, את הלילה הראשון בחייה מחוץ לבית החולים בילתה במקלט ציבורי עם מזרנים ציבוריים ושאר משפחות השכונה. הימים ימי טרום המכשירים הניידים, אין אפליקציית פיקוד העורף, באופן תמוה אין גם אזעקה. אזעקת האמת מתחילה אחרי שטיל אחד כבר נפל, אחר כך עובר טנדר של העירייה עם מערכת כריזה ומפציר בתושבים: "תושבי קריית שמונה, נא להיכנס למקלטים ולחדרי הביטחון". ההיענות הייתה חלקית, ככה זה כשחיים עשרות שנים בצל הקטיושות, מפתחים איזו מערכת הגנה של אדישות. אבל הילדים שסופגים אל נפשם את המתח התמידי הזה אינם אדישים כלל. כשנסענו יחד עם שני הקטנה לסתם יום של כיף בפארק הלאומי ברמת גן, ו"גולן" מזדמן הכריז על מרכולתו במערכת הכריזה שלו, נבהלה שני ואמרה שצריך לרוץ לחדר הביטחון. לא רואים את זה מבחוץ, אבל כל מי שחי שנים ארוכות תחת חרדה קיומית של טילים, מדרום או מצפון, נושא בנפשו שריטות קטנות או גדולות ואיזו חרדה קיומית מכל רעש פתאומי.

לא במקרה

אל הישיבה בקריית שמונה הגעתי לגמרי במקרה, למי שעדיין מתעקש להאמין באיזו מקריות בחיים. אין אדם לומד אלא במקום שליבו חפץ, וליבי חפץ בשבי חברון, אבל בשלב מסוים רציתי להתגייס דרך ישיבת הסדר. בשער הישיבה פגשתי חבר עם תיק על הגב שיצא אף הוא לחפש ישיבה להתגייס דרכה. שאלנו את עצמנו באיזו ישיבה אנחנו רוצים ללמוד עד הגיוס. התשובה הייתה שבי חברון. אבל חייבים לבחור ישיבה אחרת, אלא שאין לנו היכרות עם אחרת שמדברת אל ליבנו. יצאנו לטרמפיאדה והחלטנו שלאן שייקחו הטרמפים, נלך. הגענו בגשם שוטף לישיבה בשילה, הכול היה נראה אפור וקר, ואפילו לא נתנו לישיבה הזדמנות. היינו שם בהפסקת צהריים, ואחרי מנחה קיבלנו החלטה: מכיוון שאין מקום שאותו אנחנו באמת רוצים, נלך למקום הכי רחוק מהבית, כדי להתנתק וללמוד ברצינות. אז עוד לא הייתה ישיבה באילת והפור נפל על קריית שמונה. טרמפ ועוד טרמפ ועוד אחד ועלייה אל ההר שבו שוכנת הישיבה, והנה אנחנו כאן. החלפנו את הישיבה בחברון בישיבה בצפון.

הפכים

זה היה מעבר קיצוני. הישיבה בחברון הייתה סגורה ומסוגרת, מוקפת המון ערבי עוין, ואילו הישיבה בקריית שמונה מוקפת ביופייה של ארץ ישראל, רכס רמים במערב, החרמון מצפון, הרי רמת הגולן ממזרח, ובדרך אליהם נהר הירדן. בחברון של אותם ימים אסור היה לצאת מן הישיבה למערת המכפלה אלא בליווי ארבעה תלמידים חמושים, וההליכה הייתה כרוכה בחיכוך מלחיץ מאוד עם השוק הומה האדם והומה השנאה. בישיבה בקריית שמונה אפשר היה לצאת באין מפריע, לסיים סדר בוקר, לרוץ או לרכוב על אופניים, לטבול בירדן ולחזור למנחה. מחברון יוצאת ביום שישי הסעה מאורגנת לשיעורים בירושלים, בדרך סופגים מטר אבנים. עוצרים, מטיחים אבנים בחזרה במכוניות שבסביבה, ככה יצרו אז הרתעה בישיבה הכי ממלכתית. בקריית שמונה יוצאים בשישי בצהריים אחרי שמתאוששים מהמשמר של חמישי, בהסעה בלתי מאורגנת, לכל הנחלים שבסביבה.



איור: שאול גרד

לראשונה מתחדשת העיר במשפחות מבוססות מגילים שונים. זה עדיין לא משתווה בכמות לאלו שלא חזרו, אבל זו התחדשות שתיתן אותותיה בטווח הארוך. שאלתי את חיים בומש, מי שהיה שנים רבות מנהל הישיבה, מה הוא צופה לעיר בעוד עשור. הוא המליץ בחום לרכוש דירות, זו תהיה העסקה הכי טובה

זו לא רק המעטפת, השוני בא לידי ביטוי בתוכני בית המדרש. בחברון היו סדרים מאוד ברורים ותובעניים. הרב בלייכר, ראש הישיבה, הודיע כבר לבאים בשיעור א' שבישיבה לומדים שני סדרי לימוד גמרא בעיון, בוקר וצהריים. וסדר ערב? הוא מוקדש לחזרות בעיון. רק בעשר בלילה לומדים שעה לימודי בקיאות. וכמובן לומדים גם לימודי אמונה, אבל יש דרך סלולה וברורה, אחת ויחידה. "בניין אמונה" קראו לסדרת שיעורי היסודות באמונה של הרב. הם היו מופלאים והם היו שיטתיים מאוד, וכל צוות הר"מים דיבר בדיוק את אותה שפה.

ובקריית שמונה? שם היה מרקם מגוון. בראשות הישיבה עומדים בצוותא מקים הישיבה, הרב צפניה דרורי, יחד עם הרב ישראל קירשטיין, בוגר ישיבת חברון בירושלים, למדן עצום שאי אפשר היה ללמוד אצלו בלי להידבק בלהט אהבת העיון. לא הייתה בישיבה שיטה סדורה, בוודאי לא כזו שכולם מתיישרים לפיה, היה מגוון והיה הרבה חופש לצמוח בו. כשחזרתי מהשירות רציתי לחזור לחברון, אבל יצא חוק שלא איפשר למשרתים אלא ללמוד בישיבת הסדר. בדיעבד קיבלתי מתנה גדולה, התחלתי את הלימוד עם מפגש שיטתי בתורת הרב קוק והמשכתי אותו כשתורה וחופש עושים שלום ביניהם, וזה בדיעבד המקום הכי נכון לנפש כשלי. אין אדם לומד אלא במקום שליבו חפץ, אבל לפעמים אפילו הלב לא יודע וריבונו של עולם מוליך אותו בעיוורון אל חפצו.

2 קו

יש לי זיכרון מהימים ההם, מנסיעה בקו 2, הקו הפנימי של העיר. אישה הרגישה לא טוב, אמרה לנהג. בלי להתחשב בכללים הוא סטה מהמסלול, הוריד אותה במיון הקדמי בעיר וחזר למסלול. איש מהנוסעים לא רטן. משפחה.

שבוע ישיבה

בשבוע שעבר, בין הזמנים, זכיתי לחזור לישיבה, לבד, לשבוע של מעט לימוד והרבה כתיבה. בניין הישיבה המפואר הזכיר לי איך היינו נכנסים למשרדי הישיבה, פוגשים תוכנית חלומות על היכל ישיבה מפואר כשלישיבה בקושי היה כסף לשלם מלגה זעומה לאברכים, איך חייכנו בספקנות נוכח הרב דרורי, בעל החלומות. והנה החלומות התגשמו מעל המשוער ולהיכל הישיבה מתכנסים מאות תלמידים דווקא בשעה הזאת, כשהרוח כל כך נדרשת לבירת הצפון.

גל

השבוע הזה בקריית שמונה היה שבוע של התרוממות רוח. כל כך לא מובן מאליי שאפשר שוב ללמוד בנחת בין הנופים היפים האלה בלי שטיל יפר את השלווה. בפעמים הבודדות שנשמע רעש כזה, היה ברור שצה"ל מפוצץ שם עוד מנהרה. התיירים חזרו לצפון ורוב התושבים נתנו שוב אמון בחיים כאן. האמת המצערת היא שאלפים לא חזרו, והלוואי שיחזרו בהמשך, והאמת המשמחת היא שגל משפחות שוטף את העיר.

אמר לי אדם שפגשתי, מוותיקי המקום, שתמיד היו כאן זוגות צעירים, רבים מהם בוגרי הישיבה שקבעו את משכנם בעיר, אבל לראשונה מתחדשת העיר במשפחות מבוססות מגילים שונים. זה עדיין לא משתווה בכמות לאלו שלא חזרו, אבל זו התחדשות שתיתן אותותיה בטווח הארוך. פגשתי את חיים בומש, מי שהיה שנים רבות מנהל הישיבה. שאלתי אותו מה הוא צופה לעיר בעוד עשר שנים. אמר שהוא ממליץ בחום לרכוש דירות, זו תהיה העסקה הכי טובה, ובעוד עשר שנים זו תהיה עיר משגשגת של ארבעים אלף תושבים שחיה בשלווה. אמן ואמן. ●

משלמים רק
10% על הבית

מקבלים
100%
קהילה
צעירה ואיכותית

הצעירה בקדומים, ההזדמנות של הדור הבא!

היישוב האייקוני קדומים מתרחב ויש לכם הזדמנות של פעם בדור לרכוש דירה במחיר מצוין ביישוב מבוסס וצומח עם כל מה שאתם צריכים לאיכות חיים מושלמת: מוסדות חינוך מעולים, פארקים ירוקים, חנויות, מרפאות והכל במרחק של רק 25 דקות מכפר סבא.



במרחק 25 דק'
מכפר סבא



ישוב ותיק
מפותח ומבוסס



פארק ירוק
ומרחבים פתוחים



מחירי השקה
לתקופה מוגבלת

עכשיו במחיר השקה מיוחד:

1,590,000 ₪ החל מ-

לפרטים והרשמה
073-705-4333

צ.פ.
בונים מכל הלב



פיקוח נופש

- הלו?
- כן אדוני, איך אפשר לעזור?
- אני מעוניין בחופשה באחד הצימרים שלכם.
- בשמחה רבה, יש לנו שני מתחמים מדהימים, מאוד מומלץ.
- אשמח לשמוע.
- אז ככה, יש לנו את מתחם "בית על העץ" במושב דלוח ואת "לא עוקץ" בלב ים.
- מעניין. על מה היית ממליצה?
- בשני המתחמים תקבל באמת חוויה.
- חוויה טובה?
- חוויה אדוני, בסוף הכול זה חוויה.
- טוב, "לא עוקץ" נשמע לי חשוד, אז ספרי לי על "בית על העץ".
- בחירה מצוינת אדוני, למרות שלא הייתי מוותרת בקלות כזו על "לא עוקץ", תראה לי עוד צימר אחד שמהשם שלו אתה למד שלא עוקצים אותך.
- ובכל זאת.
- טוב, אז "בית על העץ" הוא מתחם מהמם ביופיו, מדובר בצימר מקסים שעומד בצמרת עץ אקליפטוס ומשקיף למושב דלוח הסמוך.
- אה, זה ממש בית על העץ.
- בטח אדוני, אמת בפרסום זה אל"ף בי"ת.
- וזה לא מסוכן צימר על עץ?
- רק אם העץ גבוה ומתנועע ברוח מצויה.
- ואקליפטוס מתנועע ברוח?
- כמו לולב בידיים של חוזר בתשובה נלהב. אבל בסוף זה הכול חוויה, אדוני.
- או ווה. ומה יש בצימר הזה?
- נכון לעכשיו יש שם חמש מיטות, טלוויזיה 52 אינץ' וג'קוזי.
- מה זאת אומרת נכון לעכשיו?
- הייתי שם לאחרונה לפני יומיים ואין לדעת מה העיפה הרוח מאז.
- הבנתי.
- אבל לא שמעתי תלונות מהמשפחה שמתארחת שם כעת, כך שאני מניחה שהכול בסדר.
- יופי.
- אז שגם הם עפו ברוח, אין לדעת. אבל בסוף זה הכול חוויה.
- ואמרת שהצימר נמצא במושב דלוח?
- כן.
- לא שמעתי על המושב הזה בחיים.
- נכון, זה מושב צנוע שהוקם בשנת 1902 על ידי יהודים שהגיעו ארצה בעלייה האחת וחצי.
- מה זו העלייה האחת וחצי?
- זו עליית היהודים האסקימואים הנשכחת. בדצמבר 1902 עלו לכאן יהודים מגרינלנד והקימו את מושב דלוח.
- למה לא שמעתי על זה אף פעם?
- לבן גוריון היה אינטרס לטאטא מתחת לשטיח את החלק הזה בהיסטוריה היהודית כי הוא פחד שכשהאסקימואים ישמעו שמכנים אותו "הזקן" אז הם ישלחו אותו על קרחון ללב ים.
- נשמע לי מופרך.
- הם גם היו כולם חירותניקים.
- יותר הגיוני.
- והנה פרט היסטורי פיקנטי אדוני, כשהגיעו היהודים האסקימואים האלה למושב דלוח הכול היה פה ביצות.
- והם ייבשו אותן?
- לא איזה, יהודים עצלים מאוד האסקימואים. הם פשוט בנו

- את הבתים שלהם על העצים וחיו ככה.
- אה, ולכן הצימר על העץ.
- זו קפיצה לוגית שאתה עשית אדוני, אני לא לוקחת אחריות.
- טוב, אני פחות בעניין של לישון לילה על עץ מתנועע.
- חבל אדוני אתה מפספס, תדע לך שבחורף הקודם הייתה פה סופה ולאן שלא הסתכלת ראית נופשים מעופפים בין העצים. מחזה מרהיב.
- והם בסדר?
- הביצות בלמו את הנפילה שלהם אדוני, האסקימואים האלה ידעו מה הם עושים.
- ה' ישמור.
- בסוף הכול זה חוויה.
- טוב אני פחות מתחבר לזה, אולי ספרי לי על "לא עוקץ" בלב ים.
- מה יש לספר, זה לא עוקץ. וזה בלב ים.
- מה זאת אומרת בלב ים?
- פשוטו כמשמעו אדוני, צפונית מזרחית לראש הנקרה הפכנו מכולה ושיקענו אותה בים כך שהחמצן נלכד בתוכה, מה שמאפשר לנשום בפנים בלי סיוע מבחוץ.
- לא הבנתי.
- איזה חלק לא הבנת, אדוני?
- את מכלול החלקים.
- אדוני ביקש לשמוע על צימר בלב ים, אם אתה מכיר דרך טובה יותר להכניס צימר לקרקעית האוקיינוס אני אשמח לשמוע.
- למה חייבים שהצימר יהיה בתוך האוקיינוס?
- כי אחרת אתה תגיד לי שאני משקרת כשאני אומרת שזה בלב ים.
- למה צריך להגיד שזה בלב ים??
- כדי להיות אנשי אמת אדוני, אני באמת לא מבינה מה אתה רוצה.
- טוב, לגבי החמצן, את אומרת שהאוויר נלכד שם בפנים וככה נושמים?
- בדיוק.
- אבל החמצן הזה הרי ייגמר בסוף.
- אם תפנו את הצימר עד עשר בבוקר תהיה לכם בול כמות החמצן שאתם צריכים.
- ואם נחרוג?
- אז תלוי כמה זמן אתה יכול להחזיק את הנשימה שלך, אדוני.
- או ווה.
- לכן אנחנו מבקשים תשלום מראש.
- הבנתי.
- אגב, השטח הימי הספציפי הזה נמסר למדינת לבנון בהסכם הגז האחרון של ממשלת השינוי.
- אוי.
- אבל אין צורך לדאוג אדוני. זה בים, זה לא כאן.
- אבל אני אהיה בים.
- יש בזה משהו, עדיף שתיתקח איתך דרכון זר.
- ואת אומרת שזה לא עוקץ.
- לא עוקץ אדוני, לכל היותר תקרית דיפלומטית שאחריתה מי ישרנו.
- ואין לכם צימר שהוא לא על העץ או בלב ים?
- יש, אבל איפה החוויה בזה?
- ובכל זאת.
- 5,800 שקל ללילה. אפשר להגיע החל מ-17:00, יציאה ב-4:50 לפנות בוקר.
- טוב, תני לי את הבית על העץ.

אשתי: בסוף אני לא רוצה ביות מלא
אני: מאמי, ילדת לפני חודשיים

השבוע במופע ערב צרצרים שאני מנחה עלו לבמה שני חבר'ה והעניקו לי במתנה צנצנת של חגבים וצרצרים. מסקנה: הייתי צריך לקרוא למופע ערב אסאדו

אני חושב לקנות סמארטפון חדש ואני מתלבט בין המכשיר המצוין שלא יתקלקל אף פעם ובין המכשיר שבסופו של דבר אני אקנה

לכאורה ממשלת שמאל היא כמעט עובדה מוגמרת אבל איך אמרו אצלנו בישיבה: זה לא קול באישה עד שהגברת השמנה שרה

פרחת לך שערי סליחות

עם מדריכי אשכולות בשיתוף
חטיבת החינוך והקהילה בקק"ל

כ"א אלול 3.9 | כ"ז אלול 9.9 | ה' תשרי 16.9 | ו' תשרי 17.9

סליחות בחצות - סיורי בוטיק

21:00-00:00

צפון

מסע רוחני בצפת
| מרכז תודעה רוח צפת

בסמטאות טבריה
| מסו"ל קשת יהונתן

ירושלים

סליחות בשכונת הבוכרים
| מסו"ל חברון

בתי כנסת נסתרים בירושלים
| מדריכי אשכולות

ממעמקים קראתיך -
גיא בן הינום והר ציון
| מסו"ל ראשית ירושלים

פתח לנו שער - העיר העתיקה
| מדריכי אשכולות

לעורר אהבה ואחדות - בעקבות ר' אריה לויין
| מסו"ל בשבילוד

בסמטאות הכפר הציוני - עין כרם
| מסו"ל הרי גופנא

הרובע היהודי
| מסו"ל עיר דוד

דרום

בגלל אבות תושבי בנימין - חברון
| מדריכי אשכולות

מרכז

בסמטאות נוה צדק - תל אביב
| מדריכי אשכולות

סליחות לנשמה - סיורי ערב

18:00-21:00

ירושלים

ימי הרחמים בעיר העתיקה
| מסו"ל חברון

בין משכנות שאננים לרובע היהודי
| ביס"ש שער הגיא

מה לך נרדם - זכרונות ונחלאות
| מסו"ל ראשית ירושלים

חצרות ירושלמיות
| מסו"ל עיר דוד

מרכז

סמטאות יפו העתיקה
| מדריכי אשכולות

שערי שמיים פתוחים -
מזכרת בתיה
| מסו"ל ציוני דרך

סודותיה הנסתרים של תל אביב
| מסו"ל הרי גופנא

בסמטאות החסד והסליחה -
לוד העתיקה
| מסו"ל בשבילוד

צפון

סליחות וחצבים בתל יודפת
| מסו"ל גלבוע מעיינות

מסע מוזיקלי בסמטאות צפת העתיקה
| מרכז תודעה רוח צפת

אלי אלי שלא יגמר לעולם - קיסריה
| מסו"ל בשבילנו

בסמטאות טבריה
| מסו"ל קשת יהונתן

בסמטאות פקיעין העתיקה
| מסו"ל מורשת הגליל העליון

בין ראש הנקרה לחוף אכזיב
| מדריכי אשכולות

בין אבן לשיר - בראש פינה
| מסו"ל אורות הגליל

ביה"כ העתיקה - דיר עזיז רמת הגולן
| מדרשת הגולן

דרום

בגלל אבות תושבי בנימין - חברון
| מדריכי אשכולות

חורבת זעק וחורבת רימון
| מדריכי אשכולות

הנגב המערבי ועוטף ישראל
| מסו"ל בית מוריה

ימי רחמים ואורות במדבר - אילת
| מסו"ל אל ארצי



לפרטים נוספים:
08-6630030

ההרשמה באתר אשכולות
www.eshkolot-il.com



דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מיץ אוי

את הקיץ נעבור, נשרוד איכשהו את הבחירות, אפילו המלחמה יום אחד תהיה מאחורינו. השאלה היא מה יהיה אחר כך

שוב חוסר הכרעה, שוב דיבורים על פירוק עזה ופירוק חיזבאללה ופירוש רש"י לכל אמירה של טראמפ על איראן.

ואז הישראלי הממוצע אומר לעצמו: מיציתי. מיציתי את הסבבים החוזרים, את ההבטחות לניצחון מוחלט בזמן ששיירות אדירות של אספקה ממשיכות לתדלק את חמאס, את הפוליטיקה הקטנונית שלא מסוגלת להתעלות לגודל השעה, את התחושה של דריכה במקום. זה אולי כרגע הרע במיעוטו, אבל גם את הרע במיעוטו מיצינו. רוצים להתקדם למשהו יותר טוב. לפחות שנדע שהנבחרים שלנו עובדים על זה בכל הכוח, ולא שאחרי הקיץ והמלחמה והבחירות נקבל שוב עוד מאותו הדבר.

הישראלי הממוצע דורש רוח אחרת. הוא רוצה אחדות, ואלול, וקצת רוגע, ואם אפשר ששנת הלימודים תתחיל כבר ושמערכת החינוך תתמקד בטובת הילדים שלו ולא באינטרסים של יפה בן דוד. הוא כמיה לרוגע, לסובלנות, למשילות, הוא שונא שאומרים לו לשנוא ושכל מיני קמפיינרים מנסים לשכנע אותו שהאויב האמיתי הוא לא הטרוריסט מעזה, לבנון וסוריה, אלא החרדי או המתנחל או השמאלן.

אז הוא אומר לעצמו, מיציתי. עזבו אותי מפוליטיקה, תסגרו את הקיץ ותקראו לי כשתחליטו כבר מה אתם רוצים לעשות עם העניין הזה של המלחמה. עד אז שחררו. די זה די. יאללה ביי.

לחץ מלמעלה, לחץ מלמטה

וכאן טמונה הסכנה. כי על הקיץ אין לנו שליטה, והפוליטיקה תמיד תהיה מאבק בין אידאולוגיות, משחקי כבוד וכוח, והליכה בין הטיפות כדי להשיג מה שאפשר. כן, הרע במיעוטו, גם אם כל מיני פוליטיקאים חדשים מבטיחים לנו שאצלם זה יהיה אחרת. תנסו להיזכר בהבטחות הגדולות של מערכות בחירות קודמות ומה יצא מהן בסוף, ותראו שאין באמת דבר כזה "פוליטיקה חדשה". זה לא בגלל שהמועמדים רעים או שהכוונות שלהם לא טהורות. זה בגלל שככה מתנהלת פוליטיקה - במשא ומתן, בפשרה, בהבנה שלא כל מה שרוצים אפשר להשיג, חייבים סדרי עדיפויות.

אבל על המלחמה יש לנו השפעה גדולה. כי לאויב אין טכנולוגיה וחיל אוויר וסייעתא דשמיא כמו שלנו, אבל יש לו סבלנות, והוא בונה על זה שהיא תישאר הרבה אחרי ששלנו תיגמר. ועל המנהיגים שלנו מופעלים לחצים אדירים לסיים, לסגת, לחתום על הסכמים שיאפשרו לנו את האשליה שהכול בסדר. כשאנחנו עומדים על הרגליים ודורשים להמשיך, לפעול, להכות באויב, זה מחייב את המנהיגים שלנו לעמוד מול הלחצים גם אם הם לא באמת רוצים. כשאנחנו משדרים שמיצינו, שאנחנו קורסים, שאי אפשר להמשיך ככה, זה מפעיל על ההנהגה לחץ בנוסף על הלחץ שהם ממילא נתונים בו. ואז הם נכנעים, מוכרים לנו את הנסיגה בעטיפה יפה של "הראינו להם מה זה" - כמו במלחמת לבנון השנייה, ושומר החומות, וצוק איתן - ואחרי כמה שנים שוב הכול מתפוצץ עלינו.

גם אני מרגיש שמיציתי. גם אני רוצה הכרעה. מבחינתי כבר מזמן היינו צריכים להפוך את עזה להתיישבות יהודית משגשגת ולהעניק לכל חייל חצי דונם בדרום לבנון, במקום לייצב קו צהוב ולהימנע מתקיפות כי זה עלול לסבך את טראמפ עם איראן. מה לעשות שהמציאות לא מתיישבת לפי הרצונות העקומים שלי, לפסגה מגיעים אחרי המון צעדים קטנים, ובמלחמה מנצח זה שבסוף יש לו יותר אורך רוח.

מיצוי זה הדבר הכי מובן, הכי אמיתי. אבל מיצוי הוא לפעמים מיץ אוי - בהתחלה זה טעים, אחר כך חוטפים כאב בטן ואומרים אוי, מה עשינו.

חייבים לצעוק, לדרוש יותר, לתבוע מההנהגה להפסיק להתברבר. ויחד עם זה להזהר מהמיץ אוי, לא לשתות את כוס התרעלה. זה נכון לגבי המלחמה, הפוליטיקה, אפילו לגבי הקיץ.

אם כי אני באופן אישי כבר מרגיש בשל לסתיו. ●



בגלל המיזוג אנשים נמצאים יותר מדי בחללים סגורים וחסר להם חמצן במוח. אילוסטרציה

הישראלי הממוצע אומר לעצמו:
מיציתי. מיציתי את הסבבים
החוזרים, את ההבטחות לניצחון
מוחלט בזמן ששיירות אדירות
של אספקה ממשיכות לתדלק את
חמאס, את הפוליטיקה הקטנונית
שלא מסוגלת להתעלות לגודל
השעה, את התחושה של דריכה
במקום. זה אולי כרגע הרע
במיעוטו, אבל גם את הרע
במיעוטו מיצינו

האמת? מיציתי.

מיציתי את הקיץ, את החום, את הכבדות של האוויר הלח, המעיק, את הזיעה שזוחלת מחדש על הגוף שנייה אחרי שנגמרת המקלחת. מיציתי את זמזום המזגנים הבלתי פוסק, את הדיון האין־סופי בין "תגידו, המזגן מקרר בכלל? אני נוזל פה" ובין "אפשר כבר לכבות את המטריד הזה? הקפאתם לי את המוח". מיציתי את הזבובים, את היתושים, את הטמטום של אנשים מסוימים שבגלל המיזוג נמצאים יותר מדי בחללים סגורים וחסר להם חמצן במוח. למרות שבמחשבה שנייה, גם כשהחלונות פתוחים לרווחה הם לא בדיוק מפגינים כישורים שמזכירים את אלברט איינשטיין. מיציתי את זה שהשבת יוצאת בשוטף פלוס אמצע הלילה, מיציתי חופש גדול מדי, מיציתי ים־ברכה־אטרקציות, מיציתי מרכזים מסחריים עם הורים מזוגגי מבט וילדים שאוצר המילים שלהם באוגוסט מסתכם באמא־תקני־לי ואבא־משעמם־לי.

מיציתי את הקיץ. די.

מיציתי גם את הבחירות, וממש לא מעניין אותי שהן עדיין לא התחילו. עם כל הכבוד לשאלות הרות גורל כמו השפעת תוצאות הפריימריז בליכוד על השריון הבא של סמוטריץ', מי הפראייר שמוכן להאמין לבנט והאם ליברמן שוב יכרות ברית עם רע"ם או כן. הפוליטיקה אכלה לי את הראש, שגם ככה לא נשאר ממנו הרבה בגלל המזגן והחמצן והדיונים ברמת גן. זאת אומרת בגן ילדים יש דיונים ברמה הרבה יותר גבוהה. כלומר היו יכולים להיות, אילו היה גן ולא אוגוסט ובחירות ובלגן.

וכן, אני יודע שהבחירות האלה גורליות מאי פעם, אמרנו את זה גם בבחירות הקודמות ובאלה שלפניהן ושלפני שלפניהן וזה בדיוק מה שנגיד גם בבחירות הבאות, אלא אם השמאל יעלה לשלטון ובג"ץ יסגור את העם. ונכון, השנה הקיץ לא כזה נורא, באירופה הרבה יותר גרוע והשבוע אפילו היה יחסית נוח עם טמפרטורות שלא נלקחו ישירות מהגיהנום אלא רק מהמבואה שלו, ובריוזה נעימה שנשבה ביום שני בין שש לשש ודקה ומאז נעלמו עקבותיה, כנראה נפסלה על ידי יושב ראש ועדת הבחירות סולברג שאוהב לפסול סרטונים שמשיבים רוח במפרשי הימין המקומט. באמת שכבר אין לי כוח לזה. מיציתי.

תקראו לי כשתחליטו

לא יודע איך להגיד לכם את זה, אבל גם את המלחמה מיציתי. ולא רק אני. בניגוד לקיץ שפה ושם עוד יש לו כמה חסידים שוטים, עוד לא שמעתי ישראלי אחד שאומר שהוא רק מחכה שיקראו לו לעוד סבב מילואים ומבחינתו שהקיץ - סליחה, החיץ - יישאר פה לעולם. אני מתכוון כמובן לחיץ בינינו ובין חמאס בעזה, בינינו ובין חיזבאללה בלבנון, בינינו ובין דאעש בסוריה, בינינו ובין עצמנו בדרך המתישה אל הבחירות.

זה לא שאנשים אומרים שהמלחמה מיותרת ושהגיע הזמן לקפל ולתת צ'אנס לטמטום. זאת אומרת לשלום. הישראלי הממוצע כבר לא מאמין לשקרים שמכרו לו באוסלו ובנסיגה מלבנון ובגירוש מגוש קטיף ומצפון השומרון. למרות שבפוליטיקה הישראלית יש לא מעט מועמדים שהיו שמחים לחזור על הכישלון המפואר הזה, למרבה האבסורד חלקם מנסים להסתיר את זה ולשכנע שהם ימין, מתוך תקווה לא לגמרי תלושה מהמציאות שהבוחר הישראלי יאמין להם בגלל העניין הזה עם החללים הממוזגים וחסר החמצן במוח.

אבל באופן כללי, הישראלי הממוצע מיצה. קשה להאשים אותו. הישראלי הממוצע, ואשתו הישראלית הממוצעת, מלהטטים כבר כמעט שלוש שנים בין מילואים־עבודה־ילדים־אוגוסט, כי הם מבינים שאם לא נהיה בעזה־לבנון־סוריה־איראן האויב יהיה בשדרות־מטולה־קצרין־כל־העולם. כדי למנוע את זה הם מוכנים לתת את כל מה שיש להם, ואז לתת עוד קצת. אבל נמאס להם שהדברים מתנהלים במעגל - שוב מילואים,

SHIELD

כלים להורות דיגיטלית



לחזור לבית הספר זה תיק. להגן עליהם זה SHIELD



הגנת
סייבר



ממשק ניהול
מותאם אישית



עוזר AI
לניהול ההגנה



התראת
מיקום

חבילת BACK TO SCHOOL

99
החל מ-
לחודש

**מוגנים
בחוץ!**
3 מכשירים מוגנים
במחיר של 1



**מוגנים
בבית!**
אינטרנט סיבים
עוצמתי 1Gb

עם שילד כל המשפחה מוגנת בכל מקום: גם בבית וגם בלימודים.
עם שילד תיהנו מהגנה מותאמת אישית, ניהול זמני מסך והגנה גם
ברשתות החברתיות.

אז שיהיה להם בהצלחה - בעזרת השילד!

*8911

rimon.net.il

מבצע אינטרנט ביתי סיבים 1 GB כולל ספק ותשתית, במחיר של 99 ש"ח לחודש, ממועד חיבור הטכנאי ל-3 חודשים בלבד. תקף גם על מהירויות: 300 ו-500 MB, התקנה וציוד קצה לרבות נתב בתשלום נוסף לפי מחירון רימון. המבצע למצטרפים חדשים בלבד עד יום 1.9.26, על גבי תשתית סיבים בלבד של רימון, נטפייבר בזק ו-IBC. בתום 3 חודשים ייגבה מחירון החברה | מצטרפים לחבילת סיבים 300, 1GB או 500 ומקבלים 3 רישיונות מובייל במחיר מוזל | בכפוף לקיומה של פריסה ולתנאי הסכם ההתקשרות | החברה רשאית להפסיק את המבצע בכל עת לפי שיקול דעתה. אין כפל מבצעים.

השכונה של רשב"י

תמונה שנקנתה אצל אספנית בהולנד, בעל שגילה את יהדותו רק אחרי השואה ואישה אחת שלא הפסיקה לחפש את הדרך לעם ישראל ולארצו: רות דה־יונג היא גרת צדק שמתגוררת בכפר הדרוזי פקיעין, לאחר שסיפור חייה הוביל אותה למערת רשב"י

יוסף ארנפלד // צילום: גילי גהוזי

רות בשדה השיבולים

רות (82) נולדה וגדלה בהולנד בעיצומה של מלחמת העולם השנייה. "אני גיורת", היא מספרת ומצביעה על תמונה ישנה התלויה בסלון. "סבא שלי היה יהודי. מכיוון שהצד של אמא שלי לא היה יהודי, לא נחשבתי יהודייה לפי ההלכה, ולכן התגיירתי כשהייתי נערה". העובדה שסבה היה יהודי העמידה את המשפחה בסכנה תחת הכיבוש הנאצי, אך נישואי התערובת הצילו אותם ברגע האחרון. "היו למשפחה חיכוכים עם הנאצים, אבל בהולנד הם התחילו קודם כול עם מי שהיו מאה אחוז יהודים. במדינות כמו צ'כיה כבר לקחו אנשים מנישואים מעורבים, אבל אל המשפחה שלנו הם פשוט עוד לא הספיקו להגיע עד שהמלחמה נגמרה. ברוך ה', התור שלנו לא הגיע".

רות נולדה וגדלה בעיר ליידן הסמוכה להאג, עיר הולדתו של הצייר המפורסם רמברנדט. "נולדתי ממש קרוב לבית שבו נולד רמברנדט", היא משתפת בפרט היסטורי מעניין. "הוא נודע בציורי התנ"ך שלו, שבהם לקח אנשים מהרחוב והלביש אותם בבגדים מקראיים. באותה תקופה היהודים באמסטרדם, בעיקר אלו שהגיעו מספרד ופורטוגל, הביאו איתם עולם תרבותי עשיר, והיה קשר חזק ושיח ער בין הפרוטסטנטים שביקשו לחזור למקורות ובין הרבנים המקומיים".

אף על פי שאימה של רות לא הייתה יהודייה, הזהות וההיסטוריה היהודית היו נוכחות בבית באופן בולט ויומיומי. "זה היה מאוד חי אצלנו, דווקא מצידה של אמא", היא משתפת.

במרכז סלון ביתה של רות דה־יונג בפקיעין ניצבת תמונה עתיקה המיוחסת לתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי. לכאורה, אין טבעי מכך לבית השוכן בסמוך ממש למערת רשב"י המפורסמת. אלא שהסיפור שמאחורי התמונה מפתיע בהרבה: היא נקנתה על ידי בעלה של רות לפני כמה עשורים, בחנות עתיקות קטנה בהולנד, הרבה לפני שידע בכלל על היותו יהודי. המוכרת בחנות אף הגדילה לעשות והסבירה לו כי מדובר בכלל בדיוקן של אימאם מוסלמי.

הדמות המזוהה ביותר עם שרידי היישוב היהודי הישן בפקיעין היא כידוע מרגלית זינאתי, שעל פי המסורת משפחתה התגוררה במקום ברצף עוד מימי בית שני. אך מתברר כי מרגלית אינה היהודייה היחידה בכפר הדרוזי. לפני יותר מ־20 שנה קבעו בני הזוג דה־יונג את ביתם בפקיעין, ומאז פטירתו של בעלה לפני כשש שנים, מתגוררת בו רות לבדה.

כשנודע לי סיפורה המיוחד, הצפנתי אל הסמטאות הציוריות של פקיעין ונפגשתי עימה לשיחה מרתקת על חיים של שליחות, אמונה ושכנות ייחודית בלב הגליל. אז איך בעצם הגיעו בני הזוג מהולנד האירופית דווקא אל הכפר הדרוזי הגלילי? מה גרם להם לקבוע את ביתם דווקא בנקודה הזאת, וכיצד התגלגלו יחד עם התמונה ההיא אל הבית הסמוך ביותר למערת התנא? כדי להבין את נקודת ההתחלה, צריך לחזור כמה עשרות שנים לאחור.

"זה חלק מהחיים שלי, הבית והמערה
הם מקשה אחת". רות דה"יונג



“כבר כשהייתי ילדה קטנה היא סיפרה לי מה קרה לעם היהודי. בהולנד, גם בשנים שאחרי המלחמה, הייתה אנטישמיות גדולה מאוד. הניצולים שחזרו פשוט סתמו את הפה והנושא כולו נשאר מושקע במשך עשרות שנים, עד שנות ה-70 וה-80.”

“אמא שלי סיפרה לי הכול ולא רצתה לדעת שום דבר מהברית החדשה”, היא נזכרת. “גם השם שניתן לי, רות, קשור לתקופה ההיא. בזמן המלחמה היה רעב גדול בהולנד, כי הנאצים לקחו את כל האוכל לגרמניה. אמא שלי, שהייתה אז בהיריון איתי, יצאה עם אבא לחפש אוכל באזור אמסטרדם. הם אספו שיבולים בשדות והכינו מהן קמח בעצמם. תוך כדי שהיא מחזיקה את השיבולים על הבטן הגדולה, היא אמרה: ‘אם זו בת - תיקרא רות, ואם זה בן - ייקרא דוד’. בסוף לא נולד לה בן בשם דוד, אבל היא זכתה לנכד בשם הזה.”

בניגוד לרות, בעלה המנוח הגיע ממשפחה יהודית שורשית משני הצדדים. גם השם שלו נשא עימו משמעות מיוחדת, שקיבלה עומק נוסף דווקא שנים מאוחר יותר, בפקיעין. “הוריו קראו לו אָגֶל - הבל”, היא משתפת. “בגלות אירופה זה היה שם יהודי מוכר, בעוד שבארץ כמעט לא משתמשים בו. רק מאוחר יותר גיליתי שלפי תורת הסוד והקבלה, שורש נשמתו של רבי שמעון בר יוחאי מגיע מהבל,

“יום אחד, עוד כשהתגוררנו בהולנד, בעלי חזר הביתה עם חבילה גדולה. כשפתחת אותה, גיליתי את התמונה העתיקה של רבי שמעון בר יוחאי. המוכרת בחנות בשוק הפשפשים ניסתה למכור לו אותה כדיוקן של אימאם מוסלמי, אבל משהו בדמות הזאת תפס אותו. לא ידעתי מי זה רבי שמעון, אבל תליתי אותה בקליניקה שלי”

“

אליי, והציעו לי לעשות את הצעד ולהגיע לביקור בירושלים.”

בשנת 1963 הגיעה רות לראשונה לישראל. “זה היה ביקור ששינה את חיי מקצה לקצה”, היא משחזרת. “הגעתי לשנה שלמה וגרתי בביתם של בני הזוג בקריית יובל, מול הר הרצל ובסמוך ליד ושם. באותם ימים עקבות המלחמות וההיסטוריה עוד ניכרו בכל פינה בעיר, והשהות בירושלים והשכנות למקומות הלאומיים וההיסטוריים הללו השפיעו עליי באופן עמוק מאוד.”

בתום השנה שעשתה בירושלים חזרה רות להולנד כדי להמשיך בלימודיה, אך הרושם שהותיר בה הביקור בארץ לא הרפה. שם, ברחוב הולנדי רגיל, התרחש מפגש מקרי לכאורה ששינה את מסלול חייה. “ראיתי בחור עובר בכביש, ומיד חשבתי לעצמי: ‘איך זה יכול להיות? הרי זה בחור יהודי’. באותם ימים, אחרי שכמעט 95 אחוזים מיהודי הולנד נספו בשואה, זה נראה בלתי אפשרי. אמרתי לעצמי שכנראה אני מדמינת בגלל שזה עתה חזרתי מישראל.”

הבחור שצעד ברחוב היה הבל (אבל), שהגיע להתגורר באזור עם הוריו המאמצים. “הוא לא ידע בכלל שהוא יהודי, ואני כמוכן לא ידעתי שהוא לא יודע”, היא משחזרת. “היה לו דחף בלתי מוסבר לבוא ולהכיר את אבא שלי. כנראה הייתה שם איזו תחושת מוכרות פנימית שהוא לא ידע להסביר. כשהוא בא לבקר, התחלנו לדבר וסיפרתי לו בהתלהבות על חוויותיי מהארץ. מכיוון שהייתי בטוחה שהוא יהודי, סיפרתי על

צילום: יומית בלאס באדיבות המערכת



→ מסע משותף אל המקום שלהם בארץ ישראל. רות ובעלה הבל ז"ל

הוא מצא מכתבים ישנים ושני דרכונים של הוריו הביולוגיים. התברר שהוריו ניסו לברוח מהולנד לכיוון ספרד כדי להגיע לאנגליה, יחד עם קבוצה שכללה גם חיילים שערקו מהוורמאכט. אלא שהמלווה הבלגית שלהם קיבלה שוחד כספי גדול והסגירה אותם ישר לידי הנאצים בגבול הספרדי. הוריו נרצחו, והוא נותר לבדו.

גילוי הזהות חשף גם את שמו המקורי, שנמחק כדי להגן עליו בימי המלחמה. “ההורים המאמצים שינו את שמו ואת שם משפחתו, כי זה היה מסוכן מדי באותם ימים”, מסבירה רות. “כששאלתי אותו מה השם האמיתי שלו, הוא מעט התבייש ואמר ‘הבל’. בשבילי זה היה שם מדהים ומלא משמעות, אבל בשבילו זה היה עוד חלק מהסיפור המורכב שהחל להתבהר. זמן קצר לאחר מכן התחתנו.”

לאחר נישואיהם, רות קיוותה להדביק את בעלה בהתלהבותה מהארץ. “ביקשתי ממנו שניסע לפחות לראות את מה שחוויתי בירושלים”, היא נזכרת. “הוא הסכים להגיע, אבל התפיסה שלו עדיין הייתה של נוצרי הולנדי. הזהות שעליה גדל כילד העניקה לו תחושת ביטחון, והוא עדיין לא היה מוכן לעשות צעד משמעותי. חזרנו להולנד, נולדו לנו ילדים, אבל בתוכי תמיד ידעתי שאני רוצה לחזור לארץ ישראל.”

במהלך השנים נולדו לבני הזוג ארבעה בנים. הכמיהה לארץ הובילה את רות להגיע לישראל למשך תקופה עוד לפני העלייה הרשמית של המשפחה. “לפני העלייה הגעתי לבדי עם בננו השלישי, גבריאל, שהיה אז ילד קטן”, היא מספרת. “גרנו בפתח תקווה ועבדתי בסביבה. גבריאל, כיום כבן 49, שמתגורר בגולן, למד אז בבית הספר פיק”א. בעלי נשאר באותה תקופה בהולנד ובא רק לבקר.”

רק בשנת 1988 התרחשה התפנית המיוחלת, כשבעלה הסכים לעשות את הצעד. “הוא החליט לעלות, אבל הוסכם שזה יהיה ניסיון לשנתיים, שבסופן נקבל החלטה אם נשארים”, היא משחזרת. העלייה לא הייתה פשוטה לתא המשפחתי. “שני הבנים הגדולים, שאול ודוד, שהיו אז בני 18 ו-21, לא רצו להצטרף. הם אמרו שזה לא בשבילם ונשארו בהולנד. זה היה לי קשה מאוד, אבל החלטנו להמשיך הלאה ולהעמיק את השורשים בארץ.”

בסוף שנת 1988, שבוע בלבד לאחר שהתקבלה ההחלטה לעלות לישראל, גילתה רות כי היא בהיריון נוסף. “כך נולד כאן בננו הרביעי בועז”, היא משחזרת. “מכיוון שבעלי עדיין לא היה בטוח לגמרי לגבי השתקעות בארץ, החלטנו לא לארוז את כל תכולת הבית, הרהיטים והספרים, אלא לקחת איתנו רק את החפצים האישיים והחשובים ביותר.”

החיבור של הבל לזהותו היהודית הוביל אותו לעסוק באספנות תשמישי קדושה ויודאיקה. “זה היה בשבילו שער כניסה לעולם היהודי ולהיסטוריה שמסביבו”, מסבירה רות. “יום אחד, עוד כשהתגוררנו בהולנד, הוא חזר הביתה עם חבילה גדולה ואמר שמדובר במתנה בשבילי. כשפתחתי אותה, גיליתי את התמונה העתיקה של רבי שמעון בר יוחאי. המוכרת בחנות בשוק הפשפשים ניסתה למכור לו אותה כדיוקן של אימאם מוסלמי, אבל משהו בדמות הזאת תפס אותו. באותם ימים אפילו אני לא ידעתי מי זה רבי שמעון, אבל כתרפיסטית תליתי אותה בקליניקה שלי והמון מטופלים ראו אותה. כשארזנו לעלייה, ידעתי מיד שאני חייבת לקחת את התמונה איתנו לארץ.”

“את מבינה איפה אתם גרים?”

התחנה הראשונה של משפחת דה יונג בישראל



הייתה מרכז הקליטה בכרמיאל. "זה היה מקום נורא ואיום בשבילי אז", נאנחת רות. "הייתי בהיריון מתקדם בחודש אוגוסט הלוהט, לא הרגשתי טוב והייתי עצובה מאוד על כך שבנינו הגדולים נותרו בהולנד. מכיוון שרצינו לגור במקום כפרי וירוק, התחלתי לחפש דירה באזור".

לאחר שעזבו את מרכז הקליטה בכרמיאל, מצאו בני הזוג בית קטן במושב אמירים. "הבית היה כמעט ריק לחלוטין", משחזרת רות. "שכנים טובים הביאו לנו כמה כיסאות, בעלי בנה מיטה פשוטה, ועל הקיר תלינו את התמונה העתיקה של רבי שמעון בר יוחאי שהבאנו מהולנד. הראשונה שנכנסה אלינו הייתה הרבנית פסיה שטרן, אשתו של רב המושב מירון. כשהיא ראתה את התמונה, היא נעמדה בתדהמה ואמרה לי: 'רות, את בכלל מבינה איפה התיישבתם? אתם גרים ממש ליד קבר רבי שמעון בר יוחאי!'"

רות החלה לקבל אנשים רבים לטיפול, כשהיא משלבת בין הומאופתיה קלאסית, דיקור סיני ופסיכותרפיה. אולם למרות החיבור החם והעמוק לישראל ולמטופלים שהגיעו מכל רחבי הארץ, בתום שלוש שנים החליטו בני הזוג לחזור להולנד. אך רות סירבה לנתק את הקשר. "במשך 12 שנה חייתי על הקו. אחת לשלושה חודשים הגעתי לארץ לשלושה שבועות, ישנתי אצל מכרים וקיימתי ימי טיפול מרוכזים. במקביל, בעלי המשיך בעבודתו בהולנד. בסוף שנות ה־90 הוא חלה באופן פתאומי, והרגשתי שהוא חייב לצאת מהאווירה השלילית שם. ארגנתי לו שהות של חודש אצל חבר בחיפה, וברוך ה' הוא החלים וחזר להולנד בכוחות מחודשים".

זמן קצר לאחר מכן נסעה רות לחיפה כדי להשתתף במסיבת יום ההולדת של החבר ההוא. "באותה תקופה חקרתי וכתבתי על הקהילה ההולנדית בארץ, ומישהי אמרה לי משפט שנחרת בי: 'הבעיה של ההולנדים שרוצים לעלות לארץ היא שהם עושים פשרות על מקום מגוריהם, ובסוף חוזרים להולנד. התיישבות צריכה לבוא מתוך

הרגשה חזקה בלב, בלי פשרות'. במסיבה בחיפה פגשתי תושב פקיעין, והתברר שאחותו, מורת דרך ערבייה־נוצרייה, כבר שוחחה בעבר עם בעלי והציעה לו לבקר בכפר. לא ידעתי אז דבר על הקשר של פקיעין לרבי שמעון בר יוחאי, אבל ביקשתי לבוא לבקר. הוא הציע שאישן בבית הוריו שנפטרו, ואף סיפר לי: 'בדיוק השבוע החלטנו למכור את הבית'. באותו רגע הבנתי שמצאתי את המקום".

למחרת בבוקר יצאו השניים לסיור היכרות בסמטאות פקיעין. "בסוף הסיור הגענו לבריכת המעיין שבמרכז הכפר. עמד שם שלט תיירות ישן שסימן את אתרי הטיול המעניינים. הוא הצביע על השלט ואמר לי: 'כאן נמצא המקום המרכזי'. שאלתי אותו מה יש שם, הוא ענה בטבעיות: 'זו המערה של רשב"', המקום שבו הוא הסתתר וקיבל את סודות הקבלה'. באותו רגע הכול התחבר. התקשרתי מיד לבעלי בהולנד, והוא כמעט נפל מהכיסא מרוב התרגשות".

ההחלטה לקבוע את ביתם דווקא בנקודה הזאת התקבלה בו במקום, ללא היסוס. "הבנתי שזה המקום שחיכיתי לו, וגם בעלי היה פתוח ושלם עם זה לגמרי. קנינו את הבית היחיד שנמצא ממש בסמוך למערת רבי שמעון בר יוחאי". הרכישה הושלמה במהירות, רגע לפני חג הסוכות של שנת 1999. "ממש לפני שחתמנו אצל הנוטריון, הגענו לבקר את הרב שטרן ורעייתו פסיה במירון. ישבנו אצלם בסוכה הגדולה, וכשהם שמעו על המקום של הבית החדש, הרב פסק בביטחון: 'זה מן השמיים!'"

איך קיבלתם את ההחלטה לעבור למקום שאין בו כמעט תושבים יהודים?

"בשבילנו זה היה מצב רגיל לחלוטין. בהולנד, אחרי המלחמה, כמעט לא נותרו יהודים. אלה שכן נשארו התרכזו בעיקר באזור אמסטרדם, ובשאר המדינה הקהילה היהודית פשוט נעלמה. לכן המגורים בסביבה שאינה יהודית לא היו זרים לנו".

איך התושבים המקומיים קיבלו אתכם?
"בהתחלה היה קשה מאוד. הגענו לכאן בתקופה

מורכבת, אבל בגלל שאני אדם סקרן שאוהב אנשים, יצרנו בהדרגה חיבור. כיום, תודה לאִל, היחסים עם השכנים הדרוזים מצוינים. המקום הזה מיוחד במינו מבחינה היסטורית. התגוררה כאן משפחת זינאתי שהיו יהודים מוסתערבים. לאורך הדורות הם חיו כאן בדיוק כמו כולם, כמו הדרוזים, הנוצרים והמוסלמים. ההבדל היחיד ביניהם ובין השאר היה מקום התפילה. הם עזרו אלה לאלה בקציר ובחקלאות, אכלו את אותו האוכל, ואף החזיקו בשמות ערביים - למשל השם ג'והרה, שהוא תרגום של השם מרגלית, אבן חן".

"פרט לכך, אחרי שקנינו את הבית בסוף 1999 לא עברנו לגור בו באופן מיידי, כי בעלי היה צריך לסיים את סידורי העבודה שלו בהולנד. היינו מגיעים לתקופות של כשלושה חודשים, ובינתיים מסרנו את שיפוץ הבית לקבלן דרוזי מקומי. בנו גבריאל עבר להתגורר כאן בשנת 2000 יחד עם אשתו, ואחד מילדיו, רפאל, אף נולד כאן בבית הזה".

מה הצית את הדרוזים

בשנת 2006, ממש אחרי מלחמת לבנון השנייה, עברו בני הזוג להתגורר בפקיעין באופן קבוע. זו הייתה תקופה מתוחה מאוד באזור. במקביל, קבוצת משפחות יהודיות בהובלת הרב אביב זגלמן שמעה על רכישת הבית וביקשה לחזק את ההתיישבות היהודית בכפר. מבחינת התושבים המקומיים נוצרה רגישות פוליטית וחברתית. "יום אחד הדרוזים ראו שנתלה על אחד הגגות שלט בנוסח 'פקיעין לנצח', וזה הצית את הכעס", משחזרת רות את תחילת ההתפרצות האלימה בכפר.

"הם התחילו להרוס בתים, ואנחנו היינו כאן בדיוק כשהכול קרה. הגענו לגור בבית באופן קבוע בדיוק בשבוע שבו המהומות התלקחו, ושרפו גם את הרכב שלנו. המשטרה הודיעה לנו בצורה חד־משמעית שאנחנו חייבים להתפנות. בזכות בנו גבריאל, שבנה לאורך השנים יחסים טובים ומכבדים עם התושבים, הרכב שלנו נפגע רק בשלב

שמה את התרבות שלך עלינו'. הבטחתי לו שלא, אבל בדיעבד הבנתי שכן התנהלתי לפי התרבות והתפיסות שלי".

המפגש הטעון ביותר עם המוכתר הגיע לאחר גל המאורעות האלימים בכפר. "פגשתי אותו אחרי המאורעות, והוא אמר לי: 'את לא הבנת אותנו, נכון? הבעיה אצלך היא שאת חושבת שאנשים אוהבים אותך'. עניתי לו שכולם מזמינים ומארחים אותי, ואז הוא אמר לי: 'זה ההבדל. אנחנו נותנים לך כבוד, אבל זה לא אומר שאנחנו אוהבים אותך. את שמת את התרבות שלך ואת המחשבות שלך עלינו'".

החיים לצד המערה הבהירו לרות את חשיבות השימור והפשטות. "מערת רבי שמעון היא מקום שדורש צניעות וחיבור לטבע", היא מסבירה. "יש לפעמים גורמים מבחוץ שרוצים להפוך את המקום למעין מתחם תיירותי מסחרי ולהוסיף מבנים, אבל המקומיים - הדרוזים והנוצרים כאחד - רוצים לשמור על הקדושה והפשטות שלו, כי גם מבחינתם זהו מקום קדוש. אני זוכרת שבתחילת הדרך אספתי ענפים לתנור ליד המערה, ואחת השכנות אמרה לי מיד: 'רות, לא לקחת עצים משם, זה מקום קדוש'".

הרעיון של שליחות וחיבור לרבי שמעון בר יוחאי ליווה את בני הזוג לאורך השנים, אך המבחן העמוק ביותר של החיים בפקיעין הגיע דווקא ברגעי הפרידה. "כשבעלי חלה בסרטן, קיבלתי מתנה גדולה בכך שהוא נפטר כאן בבית", משחזרת רות בדמעות. "זה קרה בתקופת הקורונה. הילדים לא יכלו להגיע מחו"ל בגלל ההגבלות, ואני נשארת פה לגמרי לבד. ביום שהוא נפטר, השכנים הדרוזים לקחו הכול על עצמם. כשמישהו נפטר בבית מגיעים המון אנשים - משטרה, גורמים רשמיים ורופאים, וכל הבית היה מלא. אחת השכנות ישבה לצידו ולא עזבה אותי לרגע. אבא שלי טיפל במת, הוריד אותו לרצפה לפי המנהג, והם עטפו אותו בחום ובהגנה שאי אפשר לשכוח".

הקשר העמוק של בעלה המנוח למקום קיבל גושפנקא יוצאת דופן ביום פטירתו. "בהספד אמר ראש המועצה הדתית במעלות דברים שנחרתו בי. הוא דיבר על כך שהבל התחבא מהנאצים בהולנד בדיוק כפי שרבי שמעון התחבא מהרומאים במערה, ושיש חיבור נשמתי עמוק בין השמות והגורלות שהביאו אותו לגור דווקא בנקודה הזאת".

העצים שמגיבים לעם ישראל

למרות המורכבות, המגורים בצמוד למערת רשב"י הפכו בשביל רות לחלק בלתי נפרד מזוהתה. "זה חלק מהחיים שלי, הבית והמערה הם מקשה אחת", היא מסבירה. לא מעט מבקרים שמגיעים לאתר, כמוני למשל, טועים בדרך ועולים דרך השער הפתוח אל ביתה. "הם מופתעים לגלות שיש עוד אישה יהודייה שגרה פה מלבד מרגלית זינאתי. בהתחלה התעייפתי מלספר את הסיפור שלי ושל בעלי שוב ושוב, אבל יש בזה משהו חזק". במקביל, רות לקחה על עצמה תפקיד מעשי בטיפוח המתחם הקדוש. "כשהגענו המקום היה סוג של מזבלה, מלא בפסולת בנייה, טלוויזיות ישנות ומיטות. במשך חודשים ארוכים עסקתי בפינוי הזבל ובשתילת עצים בסביבת המערה". עם הזמן, היא החלה לראות בעצים הללו בבואה של המציאות בארץ. "העצים האלה מגיבים למה שקורה בעם ישראל. בתקופת ההפגנות בקפּלן, עץ החורב הסמוך לכניסה נשבר לשניים, ולאחרונה נפלו אבנים ואדמה שחסמו את המעבר. יחד עם מבקרים שבאו למקום פינונו את הסלעים הכבדים. המתחם, שהיה בעבר סגור ואינטימי, משתנה ונפתח עכשיו לגמרי, ממש כמו המקום כולו". ●



"בסוף הסיור הגענו לבריכת המעיין שבמרכז פקיעין. עמד שם שלט תיירות, הוא הצביע עליו ואמר: 'כאן נמצא המקום המרכזי'. שאלתי אותו מה יש שם. הוא ענה: 'זו המערה של רשב"', שם הוא הסתתר וקיבל את סודות הקבלה'. באותו רגע הכול התחבר. התקשרתי מיד לבעלי בהולנד, והוא כמעט נפל מהכיסא מרוב התרגשות"



"האירועים הללו לימדו אותי שיעור גדול בצניעות". בית יהודי שנשרף בכרעות בפקיעין

צילום: חסר

"במדינת ישראל,
לדבר על התבוללות
נחשב לגזענות".
ענת גופשטיין

"תפסיקו להשתיקה, בואו נתעורר על הבנות שלנו"

כבר עשרות שנים פועלת ענת גופשטיין להצלת בנות יהודיות מתוך אזורי סכנה ערביים, אבל לא רק שרשויות המדינה לא נתנו לה כתף, אלא היא אף זכתה לתביעות משפטיות, גינויים מתוך המגזר וסנקציות מארצות הברית • מאז 7.10 היא מזהה התעוררות ציבורית לנושא, אבל ממשיכה להתריע בעיקר מול המגזר הדתי מפני ההכחשה, שרק מסכנת את הנערות הבאות בתור

בנימין שינברג // צילום: לירון מולדובן

ענת גופשטיין היא כבר מזמן שם נרדף לפעילות למניעת התבוללות. במשך עשרות שנים היא עוסקת בהסברה בנושא, בחילוף נשים יהודיות מכפרים ערביים ובשיקום הנשים והילדים. אנחנו נפגשים לשיחה בביתה בגבעת האבות, בפאתי קריית ארבע, בעיצומו של החופש הגדול. הבת הצעירה שלה מסתובבת בבית, עסוקה בארגונים אחרונים לקראת החופשה המשפחתית, אבל ענת מספרת לי שהיא ובעלה יצטרפו לחופשה באיחור. "הילדים יוצאים כבר היום, אבל אנחנו נגיע רק בלילה, כי הערב יש חתונה לאחת הבנות שאנחנו מלווים". הליווי שלהם לא מסתיים ברגע שהאישה יוצאת מהכפר, אלא נמשך עוד שנים ארוכות, והרגעים המרגשים הללו הם שנותנים לבני הזוג גופשטיין את הכוח להמשיך.

"שהבת שלי תצא עם ערבי?"

ענת גופשטיין נשואה לבנצי, אמא לשמונה ילדים וסבתא לנכדים רבים. היא גדלה בשכונת גילה בירושלים, "ילדות רגילה לגמרי. אולפנת צביה ירושלים, סניף בני עקיבא". אחרי האולפנה הלכה להיות קומונרית בסניף קריית ארבע, שם פגשה לראשונה את תופעת נישואי התערובת. "הייתה פה דירה שהרב כהנא הקים לטובת נשים שיצאו מהכפרים. הייתי רואה את הילדים שיצאו משם והתחלתי לעזור. הייתי הולכת איתם לגן המשחקים, לוקחת אותם לספרייה או לבריכה, כל מה שיכול לעזור להם".

אחרי החתונה חשבו בני הזוג גופשטיין איך הם יכולים לפעול בנושא. "הבנו שבנות שיוצאות משם צריכות מענה, ואז הקמנו את מעון 'חמלה' לבנות במצוקה". המעון פעיל עד היום בירושלים, וענת מנהלת אותו במקביל לפעילות בלהב"ה.

"המעון פעל תחת משרד הרווחה ונתן מענה לנערות ולצעירות. אחרי כמה שנים התחלנו לדבר בציבור על הנושא של התבוללות, ומתברר שבמדינת ישראל זה נחשב לגזענות", היא אומרת במרירות. משרד הרווחה דרש שבנצי וענת יעזבו את המעון כתנאי להמשך התמיכה של המשרד בו. "נאלצנו לצאת מהמקום שהקמנו, אבל מעז יצא מתוק. זה מה שהוביל אותנו להקים את ארגון להב"ה".

הארגון פועל קודם כול כדי להילחם בהתבוללות. "אנחנו עוסקים הרבה בהסברה. הבנו שמדינת ישראל לאט לאט הופכת למדינת כל אזרחיה. יש סחף מאוד גדול בנושאים שבעבר היו מובנים מאליהם. הנושא של התבוללות היה פעם טאבו, אבל היום כבר לא. אסור אפילו לדבר נגד זה. משרד הרווחה, למשל, לא מכיר בעובדה שרוב הנערות בסיכון גבוה מנוצלות על ידי ערבים. כלומר, דווקא לתופעה הכי קשה הם לא נותנים מענה".

הצד המשלים של הפעילות הוא התחום הטיפולי. ענת עצמה היא פסיכותרפיסטית ומטפלת, ומשמשת כראש מערך הטיפול של הארגון. "יש לי צוות מדהים ומאוד מסור. זו עבודה עם נשמה. הרבה אנשים רוצים לעבוד בעבודה הזאת אבל לא הרבה יכולים, כי זה מפגש קשה עם דברים מאוד כואבים".

החלק הכי קשה, לדבריה, הוא העמידה מול ההורים של הנערות. "אתן לך דוגמה. לא מזמן התקשר אליי רב אחד כדי לדבר על זוג שהוא מלווה כבר הרבה שנים. כשהאב גילה שהבת שלהם יוצאת עם ערבי הוא עשה עליה קריעה. 'שהבת שלי תצא עם ערבי?' מדובר במשפחה נורמטיבית, כן? מתברר שהם נסעו לנופש, ושם היא פגשה את המוחמד שלה. מאז אין עם מי לדבר, היא לא מוכנה לשמוע כלום".

ענת לא ויתרה. "התקשרתי להורים, בהתחלה רק האמא דיברה והאבא רק הקשיב. כשהוא התחיל לדבר, אמרתי לו: 'חכה, אני רוצה להעלות מישור על הקו', והעליתי את הרב יהודה הראל". הרב הראל התמודד במקרה דומה עם הבת שלו, בסיפור שתועד בסרט 'חנה שובי הביתה'. "הוא אמר לאב: 'אל תוותר עליה. אני לא ויתרתי על הילדה שלי, נלחמתי עליה וזה מה שהחזיר אותה'. זו הייתה שיחה לא קלה".

ענת מדגישה שתהליך החזרה של הנערות הוא תהליך ארוך ויכול לקחת גם שנים. "היא לא נפלה ביום אחד ולא תקום ביום אחד. זה תהליך, זה קשה ומורכב מאוד. תהליך החזרה והשיקום של הנשים הללו הוא תהליך של שנים, בטח אם יש גם ילדים". ניכר שהיא מרגישה קשר אישי לכל אישה





"עשייה עם סיפוק, לעומת התסכול שאני חווה מול מערכות המדינה". גופשטיין בסיור עם שדולת האישה הדתית והחרדית בכנסת

עלינו סנקציות, ובעצם עצרו לנו את החשבון. לא יכולנו להוציא כסף, לא רק מהחשבון של להב"ה אלא אפילו מהחשבון הפרטי שלנו".

למה הוטלו הסנקציות דווקא עליכם?

"כי ככה הם נאבקים בימין. זה לא היה רק אנחנו, אלא גם צו' 9' ובעלי חוות".

ההתמודדות לא הייתה פשוטה. "פתאום אני לא יכולה להוציא כסף, לא יכולה להשתמש בכרטיס אשראי, חוסמים לך את כל הוראות הקבע, בנצי לא יכול לקבל משכורת. אתה אומר לעצמך 'מה אני עושה?'". המגבלות הללו פגעו בהם ברמה הכי אישית. "בשנה הזאת חיתנתי שני ילדים. היה לי כסף אבל לא יכולתי להשתמש בו. שבוע לפני החתונה לא נתנו לי להוציא את הכסף מהבנק".

מי שעזרה להם מאוד באותה תקופה היא חברת הכנסת לימור סון הר-מלך. היא חיברה אותם אל הגורמים המתאימים בבנק ישראל, שם התברר שהבנקים הישראליים, בנק הפועלים ובנק לאומי, הוסיפו על הסנקציות של האמריקאים מגבלות נוספות. "בסופו של דבר זה הסתדר, אבל עברנו טלטלה גם באופן אישי וגם להב"ה כארגון".

הם התגברו על המשבר גם בעזרת תמיכה גדולה מהציבור. "התקשרו אליי מאיזה יישוב ואמרו 'אנחנו רוצים לתת יום נופש לכל הנשים והילדים'. אחרים הציעו לתת קורסים או ערכות. תחשוב על בחורה שבוכה ואומרת לי 'יש לי יום הולדת ואמא שלי לא התייחסה אליי', ואני מביאה לה ערכה גדולה של 'ללי', או אישה עם ילדים שמקבלת מאיתנו לחופש ערכה של משחקים".

העזרה מגיעה גם מקהילות וגם ממוסדות חינוך. "פרסמנו שאנחנו עושים בר מצווה לילד, אז היה סניף של בני עקיבא שהתנדב לארגן. אחר כך התקשרו אליי מאולפנה כלשהי ואמרו 'אנחנו רוצות לעשות בת מצווה'. אמרתי להן 'מצוין, לאחתות יש בת מצווה בעוד חודש'. זה היה מוצלח ביותר, ברוך ה'".

לפעמים מגיעות גם הצעות לא צפויות. "לא מזמן קיבלתי תרומה מאחד היישובים, הם רצו לתרום קורסים מקצועיים לבנות האלה". ענת מראה לי הודעה שהיא קיבלה מאחת הבנות - תמונה של ציפורניים מעוצבות לצד הטקסט הבא: 'תודה רבה למי שתרתם שאני אלמד, כך בעזרת ה' אוכל לפרנס את ילדי בכבוד'. "אותו יישוב תרם לי קורסים ל-12 בנות, 5,000 שקלים לכל אחת. אז אחת עשתה החלקות, אחת ציפורניים, אחת קורס מדיה ואחרת עזרה ראשונה נפשית. תחשוב שיש לי פה מישהי שהייתה עם ערבי והיום היא בעצמה מטפלת

לאחים".

למה הוא נהג כך לדעתך?

"למה? כדי להתקדם. הוא מבין שזו הדרך".

חתונה בלי חשבון בנק

אחרי החתונה גרו בני הזוג גופשטיין שנה אחת בשומרון, ואז עברו לקריית ארבע. "התאהבנו במקום", היא אומרת, ומאז ועד היום הם גרים בעיר האבות.

את היכולת לראות את האחר היא קיבלה מהבית. "אמא שלי היא אישה כזאת. הדגל שלה הוא לדעת לקבל גם את השונה וגם את המורכב, בחמלה אמיתית. גם בנצי מאוד כזה". גם הילדים שלה גדלו בבית של חמלה ועשייה למען עם ישראל. "לאורך השנים הם ספגו את זה בתוך הבית. הנשים והילדים שחילצנו היו

לענייני משפחה. אנשים חושבים שאם הוצאת את האישה אז הכול בסדר. אבל תחשוב על אישה שיש לה שמונה ותשעה ילדים, שחלק מהם אצל האבא וחלק אצל האמא".

שמונה ותשעה ילדים? חשבתי שהחילוץ קורים בשנים הראשונות של הקשר.

"לא בהכרח. זה יכול להיות גם אחרי 10 או 15 שנה".

אז מה גורם להן פתאום לצאת?

"הרבה פעמים אלה מכות ואלימות שמצטברות. בשלב מסוים האישה מבנה שהכול סוגר עליה. יכול להיות שהיא כבר יצאה וחזרה כמה פעמים. וכמו שאמרתי, אם ההורים שומרים על קשר ומשאירים לה פינה חמה בלב - היא יודעת שיש לה לאן לחזור".

חלק מהנשים מתאסלמות וצריכות לעבור

"הערבים כבשו לנו את המדינה. מערכת הבריאות בידיים של האויב. תראה מה קורה במשחטות - כשיש רמדאן אז אין בשר. האוטובוסים הם המקום הכי לא מוגן. אנשים מביאים לבית שלהם פועלים ערבים. בתים מתפרקים על זה! זה לא רק נערות שנופלות, אלו גם נשים גרושות ואפילו נשים נשואות. למה עדיין משתיקים את כל זה?"



אוכלים הרבה פעמים אצלנו בשבתות, וזה השפיע עליהם. הילדים שלי תמיד באו לעזור, הבן שלי אפילו למד ערבית כשהיה צעיר", היא אומרת ומסייגת: "אני דווקא לא אהבתי את זה, אבל הוא עשה את זה כדי לתקשר עם הילדים ולשחק איתם". כיום ילדיהם עוזרים בין השאר בתפעול הנופש בקיץ, "ואפילו הנכדים כבר מכירים את הילדים של הנשים ועוזרים. המשפחה מאוד אוהבת, גאה ותומכת", היא אומרת.

הפעילות שלהם דורשת משאבים רבים. "הרבה כסף הולך על המאבק המשפטי. גם השיקום דורש משאבים אדירים. צריך פסיכיאטרים, עובדים סוציאליים, צריך לשמור על הקשר עם הבנות. זה לא ליווי של כמה שבועות או חודשים. גם בת שיצאה לפני 12 שנה ממשיכה להיות איתנו בקשר".

לפני שנה חצי נתקלו בני הזוג גופשטיין באתגר חדש. "השמאל פנה לביידן כדי שיטילו

אחר כך תהליך השבה ליהדות. גם בנושא הזה היא נתקלת לא מעט בבירוקרטיה מתסכלת. "קל מאוד להתאסלם במדינת ישראל, שלושה משפטים בבית דין שרעי וזהו. השבה ליהדות, לעומת זאת, לוקחת הרבה יותר זמן. גם אחרי שהנשים עוברות את כל התהליך מול הדיינים, יכול לקחת למשרד המשפטים חצי שנה לחתום". לעיתים הזמן הזה עלול להיות ממש קריטי. "אם מדובר באישה בהיריון וההמרה לא תושלם בזמן, הילד שלה יירשם כמוסלמי".

בבתי המשפט נלחמת ענת מול שופטים שלא תמיד מבינים את האירוע. "עמדנו פעם מול שופט דתי, הוא היה טוען רבני. היית חושב שהוא יהיה בצד שלנו, אבל לא. הוא התנהג באכזריות כלפי האישה וממש נטה לצד המוסלמי. הוא התעצבן שעשינו בר מצווה לילד, הוא אפילו השווה אותנו לחמאס", היא מתקוממת. "הוא אמר לאישה: כמו שאת לא רוצה שילכו לחמאס, אל תלכו ללהב"ה ול'ד'



וילד שהיא עזרה לשקם. אנחנו יושבים בסלון ביתה והיא מראה לי מגנטים עם תמונות. "הנה נופש שעשינו בשנה שעברה, אלה ילדים שיצאו מהכפר, זו אמא והבן שלה שהתגייר. זה ילד שעכשיו חגג בר מצווה". היא ממשיכה להסתכל בתמונות בהתרגשות, "זו בחורה שהוצאנו מטולכרם עם שלושה ילדים, זאת עם שמונה ילדים, זאת ערבייה שהתגיירה".

על הילדים היא מדברת ממש כמו על נכדים שלה. "הילדים הללו הם באמת ילדים מיוחדים, אתה רואה את החיבור שלהם לקודש. היו לנו שתי בר מצוות בחופש הזה, היה מסע כומתה לילד שהגיע אליי בגיל ארבע!". היא פותחת בהתרגשות את הטלפון ומראה לי תמונה של ילד קטן בלי כלום, ואחר כך את אותו ילד בתור בחור גאה בסיום טירונות.

הסיפורים שהיא מספרת בלתי נתפסים. "הייתה אישה אחת שברחה מעזה לפני עשרים שנה והשאירה שם שלוש בנות. בנצי מסר את הנפש כדי להוציא את הבנות הללו משם. בצוק איתן הייתה הזדמנות וזה לא קרה". בהמשך, במהלך השנים, הצליחו לחלץ את כל השלוש.

לצד הליווי של אנשי ארגון להב"ה, ענת מדברת על חשיבות הקשר של המחולצים בינם לבין עצמם. "אנחנו עושים להם טיולים, מופעי סליחות, גם נופש בכל שנה בקיץ. יש להם שפה משותפת שאף אחד אחר לא יכול להבין. לילדים זה הכי קשה. ילד לא יכול לשאת בתוכו שני לאומים שמתנגשים, שתי דתות, שתי זהויות. זאת מלחמה פנימית, ולכן חשוב שהם יעברו אותה עם מי שיכול להבין אותם".

עד כמה מדובר בתופעה נפוצה?

"בעבר היו לנו בין 450 ל-500 מקרים בכל שנה. מאז שבעה באוקטובר יש ירידה. בתשפ"ד היו 320 מקרים, עכשיו יש שוב עלייה קלה".

השופט בצד של המוסלמי

אני שואל את ענת אם הם עוסקים גם בחילון מתוך הכפרים. היא אומרת שכן, אבל מציינת שבשנים האחרונות החילון נהיה יותר פשוט. "היום כל אישה יכולה להתקשר למשטרה ויחלצו אותה".

גם מתוך הערים הפלשתיניות?

"כן, הצבא והמשטרה פועלים ביחד. אם בת מתקשרת אליי, אני מעלה את המשטרה ואת הצבא על הקו. היום יש כתובת במשטרה".

כשאת אומרת 'היום', הכוונה לממשלה הנוכחית?

"כן, מאז בן גביר. המשטרה עברה המון בתקופה הזאת".

לא תמיד זה היה כך. "בעבר הייתה לי המון ביקורת על המשטרה. היה לי חילון שברגע האחרון כמעט השתבש. היינו בקשר עם הצבא, אבל הם אמרו לנו שחייבים לערב גם את המשטרה, ואז המשטרה התקשרה לבעל ואמרה 'למה כלאת את אשתך? למה אתה לא נותן לה ללכת?'. כמובן שהבעל הגיע מיד וניסה למנוע את החילון, בדיוק כשהחיליים מחלצים אותה בנשקים שלופים'. כיום, לדבריה, זה כבר לא המצב. "דור המפקד ניכרת".

בבתי המשפט, לעומת זאת, המצב עדיין מאתגר. "העובדות שלי נלחמות על הילדים - איפה הם יגורו, האם הם יפגשו את האב שפגע בהם מינית, דברים שהדעת לא סובלת. הן נאבקות בבתי הדין השרעיים ובבתי הדין



”השמאל והרפורמים נלחמו בנו בטירוף, ניסו להוציא אותנו מחוץ לחוק. גם בציבור שלנו אמרו עלינו שאנחנו גזענים, אחר כך אמרו ‘אלו קיצונים’. אבל אני תמיד אמרתי ‘היום זה אנחנו, מחר זה אתם’. והנה עכשיו ההתנכלות של מערכת המשפט הגיעה לראש הממשלה, זה הגיע לכל הימין”



את הילדים איך לחצות את הכביש, איך על סכנה כזאת אתם לא מדברים?!” בשנים האחרונות המודעות עלתה בצורה ניכרת. ענת כמוכן מברכת, אבל גם מביעה תסכול על כך שלא הקשיבו להם מוקדם יותר. “היום כולם אומרים את מה שדיברנו עליו במשך שנים. הרי שנים זעקנו על הנושא של הנהגים הערבים באוטובוסים, על העובדים הערבים בבתי החולים”, היא רומזת לסערה האחרונה אודות הצוות הרפואי בבית החולים רמב”ם. “זעקנו על הטרור הלאומני, על הבעיות בשירות הלאומי. אבל התייחסו אלינו כגזענים, גם בתוך המגזר. לא עשו לנו הנחות”.

לאורך השנים הם עמדו מול מתנגדים רבים. “השמאל והרפורמים נלחמו בנו בטירוף, ניסו להוציא אותנו מחוץ לחוק. גם בציבור שלנו אמרו עלינו שאנחנו גזענים, אחר כך אמרו ‘אלו קיצונים’. אבל אני תמיד אמרתי ‘היום זה אנחנו, מחר זה אתם’. והנה עכשיו ההתנכלות של מערכת המשפט הגיעה לראש הממשלה, זה הגיע לכל הימין. היום מבינים את מה שאנחנו זעקנו שנים. כשאני אמרתי בריאיון בערוץ 14 שמערכת המשפט היא סדום ועמורה ושצריך לפרק אותה ולהרכיב מחדש, אז אמרו ‘טוב, זו אשתו של בנצי’, והנה היום כולם אומרים שזה סדום ועמורה. יכול להיות שהקדמנו את זמננו, אני לא יודעת”.

או שסללתם את הדרך.
“יכול להיות. היום רבים מדברים על גירוש האויב, מדברים נגד דו־קיום. הרבה פעמים אני מסתכלת ואומרת ‘מה אני אגיד, אמרנו לכם?’ זה כואב”.

היא קוראת לציבור להתעורר. “הערבים כבשו לנו את המדינה. מערכת הבריאות בידיים של האויב. תראה מה קורה במשחטות - כשיש רמדאן אז אין בשר. האוטובוסים הם המקום הכי לא מוגן. אנשים מביאים לבית שלהם פועלים ערבים. בתים מתפרקים על זה! אלה לא רק נערות שנופליות אלא גם נשים גרושות ואפילו נשים נשואות. בואו נתעורר, משהו פה קורה במדינה”, היא זועקת. “נכון, יש התעוררות, אבל למה אנחנו צריכים את המכות האלה, את 7 באוקטובר, בשביל שנתעורר ונבין איפה אנחנו חיים?” היא שואלת בכאב. “למה עוד משתקים את הכול? זה הדבר הכי כואב, שמשתיקים, לא נותנים לך לדבר ועוד נלחמים בך”.

ענת מדגישה שהמאבק שלה איננו אישי. “אני לא צריכה את ההכרה, אני יודעת מה אני עושה. אני יודעת שאנחנו מוסרים את הנפש על המצווה שהמשמעות שלה היא התנתקות מעם ישראל”. המאבק שלה הוא להגברת המודעות בציבור. “תדברו עם הבנות שלכם, כי הבנות נופלות. תפסיקו לחשוב שזה בקצה. זה בתוך המיינסטרים, זה ממש לא בקצה. ההסתרה הזאת והמחשבה שאצלנו זה לא קורה איננה עוזרת”.

לדבריה, לא תמיד ההורים יודעים בכלל מה קורה. “הרבה בנות הן כבר מעל גיל 18, וההורים שלהן לא יודעים, לצערנו הרב. היא לא מצליחה למצוא זוגיות נורמלית וההורים לא יודעים למה, ואם הם כן יודעים אז הם בלחץ להשתיק, שאף אחד לא ידע. תפסיקו להשתיק ותתחילו לדבר”, היא מבקשת. “בואו נתעורר על הבנות שלנו. תבנו מקומות לנוער בסיכון, תנו לנו מענה, בסופו של דבר אלה הילדים שלנו”.

ארגנה בקדנציה האחרונה. “עשינו כנס על שימור פירון, על רווקות מאוחרת, על הפרעות אכילה, על הטרור הלאומני, על גבורת נשים ועוד”. הכנסים הללו גם הובילו לתוצאות. “לדוגמה, מיד אחרי הכנס על שימור פירון הורידו את המחירים של התרופות הרלוונטיות”. העשייה בשדולה היא מבחינתה השלמה לעשייה שלה בלהב”ה. “בלהב”ה יש לנו המון תסכול מול המערכת. אתה רואה מערכת מסואבת, בין אם זה בית המשפט או הרווחה, עד שהם זזים ונותנים מענה. אז לפחות יש לי את העשייה בשדולה שנותנת סיפוק”.

היא מעבירה גם סדנאות והרצאות בקהילות ובמוסדות חינוך. “אנחנו מדברים על גיל ההתבגרות, על זוגיות, מה זה ביטחון בקשר, מה זה קשר רעיל”. בשיחות היא מדגישה את חשיבות הקשר הבריא. “הבת נפצעה בקשר ואנחנו מרפאים אותה על ידי קשר”. היא עוסקת לא מעט גם בנושאים של חוסן. “חוסן זה לא רק איך להתמודד במצבים, זו גם היכולת להתאושש וגם היכולת לשמור על הזהות שלי. אנחנו רוצים שהילד ידע מי הוא ולכן הוא שייך - אני יהודי, תמיד אשאר יהודי ואני אהיה רק עם יהודייה”.

היא מתארת איך ההרצאות מגבירות לבנות את המודעות. “אנחנו מדברות לא רק על ערבים, אני שואלת אותן עוד לפני כן: מה הגבולות שלך? מה הדבר שבחיים את לא תעשי? כי ברגע שקורה משהו היא לא יודעת איך להתמודד. אבל אם אתה מכין קודם ומדבר קודם, אז קל יותר להגיב בזמן אמת”. לא פעם ההרצאות פוגשות את הפעילות בלהב”ה. “בהרצאה האחרונה שלי, בבית כנסת במבשרת ציון, מישהי קמה ואמרה בבכי ‘עזרתם לבת דודה שלי’”.

במשפחות הכי טובות

יש אוכלוסייה מסוימת שנמצאת יותר בסיכון להתבוללות, או שזה חוצה משפחות וציבורים? נהוג לחשוב שמדובר בבנות שאין להן תורה ויראת שמיים או שגדלו בבתים הרוסים, אבל אני רוצה להגיד שדווקא בציבור הדתי והחרדי תופעת הקשרים עם ערבים קיימת בשיעור יותר גבוה מאשר בציבור החילוני”.

איך את מסבירה את זה?

“כנראה שהבנות שלנו פחות יודעות להגן על עצמן, כי לא מדברים על זה ואין מספיק תוכניות מוגנות. מתי נזכרים לדבר על זה? בחודשיים האחרונים של כיתה י”ב. פתאום כל האולפנות מתקשרות: ‘את יכולה לבוא היום?’ או חלילה כשיש מקרה, ואז שואלים: רגע, מה עם שאר הבנות? נעשה שיחה רק לבנות מהכיתה או לכל השכבה? אני יושבת עם בנות י”ב ושואלת ‘דיברו איתכן על סמים? אלקוהול?’ והתשובה היא לא”. גופשטיין מרגישה שזו ממש רשלנות. “בנות הולכות לאוטובוס ונפגעות, הן הולכות למכולת ושם נפגעות, וכמוכן בשירות הלאומי. תדברו על זה, זה המיינום! לימדתם

סון הר־מלך, כאשר גופשטיין מרכות את הצד הדתי־לאומי ומלכהלי (מלכה בלוי־חנוכה) אחראית על הצד החרדי.

אחד הפרויקטים שהובילה במסגרת השדולה היה הקמה של מסגרת לשירות לאומי בהפרדה מלאה במשטרה ובשב”ס. “בא אלינו האחראי על השירות הלאומי במשרד לביטחון לאומי ואמר: ‘לא נותנים לי להכניס בנות למשטרה’. ואמרנו לו: בצדק. אתה רוצה אישור של הרבנים? אין בעיה, אני רוצה שירות לאומי מוגן, תבנה לי תוכנית כמו של החרדים לציבור הדתי־לאומי”. הקצין עשה את העבודה, והתוכנית אכן קיבלה את ברכת הדרך, בין השאר מהרב שמואל אליהו. “הרב אליהו מלווה את הפעילות של להב”ה כבר שנים ארוכות”, היא מספרת. “הוא איתנו בכל מקום, בין אם זה בעצה טובה, בשיחה או בברכה”. היום התוכנית כוללת 15 בנות בשב”ס ו־15 במשטרה, “בתפקיד מאוד רציני של מודיעין. הבנות נמצאות בבוקר במשטרה ובצהריים במכון אורה, מה יותר טוב מזה?”

השדולה הובילה גם את המאבק על חוק הלימודים בהפרדה באקדמיה. “חושבים שזה רק לחרדים, אבל זה ממש לא המצב”. ענת מסבירה שהחוק דווקא עוזר בעיקר לדתיים, כי לחרדים היו גם קודם מסגרות משלהם, ואילו לציבור הדתי היה קשה מאוד להתקבל אליהן. “רק בוגרי מוסדות חרדיים יכלו ללכת לשם”. זה הוביל למצבים אבסורדיים. “12 אולפנות עברו למחוז החרדי כדי שהבוגרות שלהן יוכלו להתקבל אחר כך ללימודים נפרדים. מה זה אומר? שהם לא לומדים על ציונות! מוסדות דתיים לאומיים נאלצים לוותר על הדברים הכי בסיסיים בדי־אן־איי שלנו”. החוק החדש מבטל את האבחנה בין המוסדות השונים, “עכשיו כל מי שרוצה לימודים בהפרדה יכול”.

ענת מספרת גם על כנסים רבים שהשדולה

ועוזרת לאחרים”.

היוזמות הללו מחממות לה את הלב. “התקשרה אליי אישה ואמרה לי: ‘אני מטפלת באומנות והחלטתי שעכשיו זה הזמן שלי להתנדב’. או פסיכיאטר שאמר לי: ‘אני פה בשבילך לכל מה שאת צריכה’. ככל שיש עוד יוזמות כאלה, זה נפלא”.

”המדינה מסירה אחריות”

לצד הפעילות בלהב”ה, ענת ממשיכה לנהל את הדירות לצעירות בסיכון של עמותת ‘זמלה’. “מגיעות לשם נערות מעל גיל 18 שמחפשות את עצמן. אלו בנות שאין להן מענה, הן לא יכולות לגור אצל ההורים, ולצערי המדינה לא נותנת להן מענה. זה דבר שיש בו צורך מאוד גדול. אנחנו נותנים להן מקום לגור, ולא פעם גם הצלחנו לגשר על הפערים עם ההורים”.

ענת מדברת בכאב על חוסר המענה שניתן מרשויות המדינה, כולל הרשויות המקומיות ביהודה ושומרון. “היו מקרים שבהם במשך שנתיים פניתי למחלקת הרווחה והיא לא זזה. אנחנו בתור ציבור דתי לאומי לא נותנים מענה ראוי לנוער בסיכון. בירושלים, לדוגמה, שלישי מהתלמידים עד כיתה ח’ הם בבתי ספר דתיים לאומיים, ולמרות זאת אין אפילו מקום אחד שמיועד ללינה של ילדים בסיכון מהציבור הדתי־לאומי. לחילונים יש, לחרדים יש, ולדתיים הלאומיים אין. אז מה אתם מתפלאים שנערים הולכים לחדרי מדרגות, בנות הולכות לקבר דוד ונפגעות שם. למה אנחנו מצפים אם אין לנו מענים?”

היא מדברת בכאב עמוק וניכר שהנושא בנפשה. “התקשרה אליי עובדת סוציאלית מאחת המועצות ושאלה אם אני יכולה לעזור לנערה לשלם את הטיפול שלה. אמרתי לה: את לא מתביישת? הנערה הזאת נאנסה, אני רוצה שאת תטפלי בה! העיפו אותה מהאולפנה, היא כבר שנה בבית ולא לומדת, ואת לא מצאת לה בית ספר עד עכשיו? אף אחד לא נותן מענה לילדה בת 15? גם אם יש לי אני לא אתן, כי אני רוצה שאת תיקחי אחריות. זה הדבר שהכי כואב לי, שלא לוקחים אחריות”.

בשנים האחרונות מנהלת גופשטיין גם את שדולת האישה הדתית והחרדית בכנסת. השדולה הוקמה ביוזמת חברת הכנסת לימור



“היום כל אישה יכולה להתקשר למשטרה ויחלצו אותה”. חילוץ יהודייה מכפר ערבי

צילום: לירון מולדובן



לירון גרוס

34

נשוי לאביטל, אב לחמישה

תושב אשקלון

מזכ"ל תנועת הנוער עזרא

התחלה// נולד וגדל באשקלון למשפחה של ארבעה ילדים, בבית שבו שני ההורים עוסקים בחינוך. "גדלתי בבניין מגורים בסביבה מאוד מגוונת שכוללת דתיים, חילונים ומסורתיים - הכול ביחד. זו הייתה ילדות של לרדת למטה, לשחק כדורגל בשכונה, ולגדול באופן טבעי בתוך המגוון האנושי והחברתי הזה".

אבא// יוסי גרוס (76), בנם של ניצולי שואה שסיפורם נוכח ומורגש מאוד בבית. "הוא נולד בטרנסילבניה, שהיום מוגדרת כרומניה, אבל הזהות והתרבות של הבית היו הונגריות לחלוטין. כשהיה בן שמונה עלה לארץ והמשפחה התיישבה בקריית גת, ובהמשך הגיע לאשקלון כמורה, התחיל ללמד בבית ספר מקומי, ומאז ועד היום נטוע פה בעיר".

אמא// ציפי גרוס (70), בת למשפחה מרוקאית שורשית ונצר לחיד"א. "גם היא עלתה לארץ בגיל שמונה, ממרוקו ישירות לבאר שבע. כיום שני ההורים כבר פנסיונרים של מערכת החינוך: אבא היה מורה להיסטוריה ואזרחות בתיכון, ואמא הייתה מחנכת ומורה למחשבים בבית ספר יסודי".

ספסל הלימודים// ביסודי למד בבית הספר הממלכתי-דתי ברנע, משם המשיך לשיבה התיכונית צביה באשקלון. "חוץ מהלימודים הייתי מאוד מעורב: ניהלתי בית מדרש לתלמידים הצעירים בכיתות ז'-ח', הדרכתי בתנועת עזרא מכיתה י' ועד אמצע שיעור א', ובזמן הפנוי בעיקר שיחקתי המון כדורגל וכדורסל".

צעד ראשון// הכניסה לתנועת עזרא התחילה במקרה לגמרי, והפכה למפעל חיים שזיכה אותו באות הצטיינות. "בניגוד למצופה, בכלל לא הייתי חניך בתנועה. בתחילת כיתה י' הגיעה המרכזת של סניף עזרא באשקלון, שאלה מי רוצה להתנדב, ופשוט הרמתי את היד בלי להבין לגמרי למה. מאז ועד היום אני שם. הדרכתי שלוש וחצי שנים, ובכיתה י"א, מכיוון שלא הגיעה מרכזת, לקחתי על עצמי את ריכוז הסניף. על הפעילות הזאת ועל עשייה נוספת קיבלתי באותה שנה את פרס ראש העיר לנוער מצטיין".

ירושלים// אחרי סיום כיתה י"ב החליט לעזוב לראשונה את אשקלון ועבר ללמוד בשיבת עטרת כהנים בירושלים. "רוב החבר'ה מהאזור שלי לא התרחקו מעבר לשדרות או נתיבות, אבל אני נחשפתי עוד קודם לספרים של הרב אבינר שאחי הגדול הביא הביתה. הגעתי לשם לשבוע ישיבה בחנוכה, ותוך יומיים כבר סגרתי. למדתי שם כמעט שנתיים לפני הצבא, וחזרתי גם אחרי השירות". במסגרת ההסדר התגייס לחטיבת כפיר, בה שירת כשנתיים.

החצי השני// אביטל, פיזיותרפיסטית בקופת חולים כללית באשקלון. השניים הכירו כבר בימי הסניף בעיר. "כשהייתי המרכז בכיתה י"א הכנסתי אותה להדרכה, ולאט לאט התרקם בינינו קשר שהפך לרציני בסוף י"ב. יצאנו כמה שנים, חלקן בשלט רחוק בגלל הישיבה והצבא, ושבוע אחרי שסיימתי קורס מ"כים - התחתנו".

נדודים// אחרי החתונה והשירות

הצבאי, חזר ללמוד בעטרת כהנים במשך שנה וחצי. "בהתחלה גרנו כמעט שלוש שנים בעלי, כשאני עדיין נוסע ללמוד בירושלים ואביטל לומדת באריאל. בהמשך עברנו לגור באדם, כי היא התחילה לעבוד בירושלים וגם הלימודים שלי היו שם, כך שיצא שגרנו בסך הכול כארבע שנים ביהודה ושומרון לפני שחזרנו דרומה".

חזרה לתנועה// החיבור המחודש לעשייה בתנועת עזרא החל מהודעה מקרית ברשתות החברתיות שהפכה למסלול התקדמות ארוך שנים. "אחרי הפרק בשיבה ראיתי בפייסבוק שהמרכז שלי בשמינית התחילה תפקיד בתנועה. שלחתי לה מזל טוב, ושבועיים אחר כך היא כבר הציעה לי להגיש מועמדות לתפקיד רכז הדרכה במחוז דרום. נכנסתי לתפקיד ב-2016, ומאז עברתי כמעט את כל השלבים - רכז מחוז, רכז הדרכה ארצי, ראש אגף הדרכה וסמנכ"ל, עד שהגעתי לתפקיד המזכ"ל".

טלטלה// הכניסה לתפקיד המזכ"ל הייתה אמורה להתמקד בתהליכים ארגוניים שגרתיים, אך הלו"ז השתנה לחלוטין. "נכנסתי לתפקיד בראשון בספטמבר 2023, אחרי תקופה של חוסר יציבות בהנהגה, ותכננתי לעסוק בדברים הקלאסיים - פתיחת סניפים, סידור תהליכים פנימיים וחיוזוק השטח. הספקתי לעשות בדיוק חודש אחד בתפקיד, שכלל את

מסע סוכות, ואז הגיעה שבת שמחת תורה, כשרבים מהסניפים והחניכים שלנו התארחו בקיבוצים וביישובים שונים ברחבי הארץ כדי לשמח את הקהילות בחג".

צו 8// אירועי 7 באוקטובר תפסו אותו הן כתושב אשקלון והן כמנהיג תנועה, ודרשו ממנו לתמרן במקביל בין השדה הצבאי לניהולי. "חווייתי את השבת ההיא בשני כובעים: קודם כול כאשקלוני שחווה את הלחימה מקרוב ממש בפאתי העיר, ומהר מאוד כמנהל תנועה שחייב לעשות סוויץ' מידי ולדאוג לחניכים ולעובדים. גויסתי למילואים בצפון למשך שלושה חודשים, ותוך כדי שירות פעיל קיבלנו שתי החלטות מנהיגותיות מורכבות. ההחלטה הראשונה הייתה שגם התנועה נכנסת לצו 8 ומפנה את כל ערכיה לחיוזוק נשות המילואים, המשפחות השכולות, החקלאות והפליטים במלונות. ההחלטה השנייה הייתה לבטל לחלוטין את חודש ארגון המסורתי ולהתמקד אך ורק בצרכים הלאומיים. התנועה שילמה מחיר כבד מנשוא ואיבדה 32 מבוגריה שנפלו במערכה".

חסד אחרון// הלחימה ברצועת עזה הפגישה אותו עם חוויות קשות ועם סגירת מעגלים לאומית מרגשת. "ב-7 באוקטובר הוקפצתי לצפון, ואחרי הפוגה גויסנו לעזה - לבית לאהיא, בית חנוך וג'באליה. כעבור

חצי שנה נקראנו לסבב נוסף בחאן יונס. הרגע המרגש ביותר שם היה כשהכוח שהייתי חלק ממנו איתר שמונה גופות של חטופים. לא חילצתי אותן ברמה האישית, אבל במשך כמעט שלושה שבועות היינו חלק ממבצע מתמשך שבו זכינו להביא אותם לקבורה בישראל".

התאמה למציאות// הניסיון ליצור יציבות בתוך תנועת נוער דרש תמרון קבוע מול סדר היום הלאומי ושירות המילואים הפעיל. "אפשר לומר שאנחנו מנסים לשלב גם מעט שגרה. סוף סוף הצלחנו לקיים את הוועידה ה-20 של התנועה אחרי שדחינו אותה פעמיים, אבל הלחימה ברקע נמשכת. אצלנו, כמו בכל התנועות הדתיות, כמעט כל הגברים מגויסים - ואני בעצמי יוצא לעוד סבב מילואים בעזה בעוד שבועיים. בשורה התחתונה, בשלוש השנים האחרונות התרכזנו בעיקר במה שהמדינה והעם צריכים, ופחות בתהליכים הפנימיים שלנו".

מבט לעתיד// בוועידה ה-20 של תנועת עזרא הבחירה הייתה להתמקד לא רק בהתמודדות עם האתגרים הבעורים של ההווה, אלא בהתוויית חזון ארוך טווח לדור הבא. "קראנו לוועידה 'תתן אחרית בימך' - שילוב של משחק מילים על שנת הת"ת, המאה העברית החדשה שתחל בעוד 15 שנה, לצד הרצון להביא בשורה אמיתית. עסקנו בשש סוגיות ליבה מרכזיות: התיישבות, חינוך, תורה,



בואו נפתח את זה

החוויה שבחינוך מתחילה בבית

מעונות, אכילי, משפחות, צוות נשואים ולחונקים בקהילה חיה, צעירה ומחבקת

יום פתוח
חמישי | כא' באלול | 3.9 | 16:00-18:30

באקדמית לחינוך גבעת ושינגטון

תואר ראשון << חינוך גופני | הוראת מוזיקה | הוראת מדע וטכנולוגיה

הוראת מתמטיקה | הוראת אנגלית | חינוך מיוחד

הוראת מקרא | הוראת ספרות | חינוך לגיל הרך

תואר שני << חינוך משלב | חינוך גופני

הסבת אקדמאים | הרחבת הסמכה | מכינות קדם אקדמיות | קורסי שבתון | תוכנית רום



מערכת
לימודים
היברידית*

ההטבות שאנו

הטבת תואר שני

טע 7,500 ש"ח
לחברי ארגון המורים

הנחת יום פתוח

200 ש"ח בדמי הרישום
ו- 250 ש"ח בשכ"ל

'חבר מביא חבר'

הנחה של 500 ש"ח בשכ"ל

בן/בת משפחה

10% הנחה בשכ"ל



שילוב
לימודים ועבודה



כיתות
היברידיות



היכל תרבות
וחדרי חזרות



תוכנית
למצוינים



מעונות לרווקים
נשואים ומשפחות



מעבדות
חדשות



אולמות
ספורט



בריכת
שחיה

*בתוך חוגי התואר הראשון



08-8511572
www.washington.ac.il

073-3744339
toar@washington.ac.il

יוסף ארנפלד

yosefpr@gmail.com

במגרש הביתי



סדר היום מתחיל מוקדם בבוקר בהתארגנות עם הילדים, תפילה ויציאה לדרך. "אני גר באשקלון ונוסע מדי יום למשרד בירושלים. שעות העבודה נמשכות בדרך כלל עד אחר הצהריים במשרד, אבל העבודה הולכת איתי לכל מקום עם שיחות טלפון ללא הפסקה, ישיבות פרונטליות וכוונות, ומפגשים או אירועים בשעות הערב. ברוך ה', עובדים סביב השעון".



פאליס

"הטעם המוזיקלי שלי מגוון - ישראל, חסיד, לועזי. אבל בגלל שעות הנסיעה הרבות על הכביש, אני מקשיב בעיקר לפודקאסטים".



השבת שלי

"השקט, והיכולת להיות נטו עם הילדים. ההורים של שנינו גרים באשקלון אבל בצד השני של העיר, אז השבת מלווה בהרבה הליכות משפחתיות - שעה פלוס לכל כיוון. הטיוולים וההליכות המשותפות, גני השעשועים, הספרים - זה זמן האכילות המשפחתי שלנו".



צאווית אופת

"אחותי, שמרית שטרית, שנפטרה בגיל 43 אחרי התמודדות עם סרטן. הייתה לה אינטליגנציה רגשית ועומק אנושי שנדיר לפגוש. היא הייתה יכולה לראות אדם זר ברחוב, לגשת אליו, לדבר איתו ולסיים בחיבוק. בשבעה הגיעו אנשים שלא הכרנו וסיפרו איך היא ראתה אותם ברגע קשה והצילה אותם. היכולת הזאת לזהות אנשים ולגעת בהם בעומק - זו רמה שהייתי רוצה להגיע אליה".



אפליז איתי

"שעמום".

לשאלה

"ברמה האישית, טיול משפחתי ארוך עם כולם. כמוזן גם בריאות. ברמה המקצועית, לשים את התנועה במקום שראוי לה: גורם מרכזי שנותן מענה אמיתי לאתגרי התקופה והדור".



כשאלהיה צל

"מקווה להיות מנהל בכיר במגזר הציבורי ולשרת את הציבור משם - בשקט, מאחורי הקלעים".



נפש, חיבורים וקליטה. השאלה שהובילה אותנו היא מה עלינו לעשות כבר היום, כדי לעצב ולבנות את פני החברה והמדינה בעוד 15 שנה".

חזון ומעשה

החלטות אסטרטגיות שהתקבלו בוועדה, שתיים מהן מסמנות שינוי תפיסתי עמוק בעשייה התנועתית: הרחבת מושג ההתיישבות והקמת ארגון בוגרים רשמי. "בהתיישבות, קיבלנו החלטה להרחיב את המבט מעבר ליהודה ושומרון - להתמקד גם בנגב, בגליל ובערים המערביות. לצד זה, אחרי 110 שנות פעילות ויותר מ-150 אלף בוגרים, הגיע הזמן להקים ארגון בוגרים רציני. בשנים האחרונות פגשנו אותם בכל מקום, והבנו שהם הציור המרכזי לקחת על עצמו משימות לאומיות. הארגון החדש יפעל בשלושה צירים: תורה ומפגש, משימות חברתיות, וליווי מקצועי בלימודים ותעסוקה".

הנחת

חמישה ילדים. טליה (11.5), שחר (9.5), מאור (5.5), אודיה (כמעט 3) ומתן בן שנה.

אם זה לא היה המסלול

"אם לא הייתי בתנועה, הייתי מכוון לתפקיד מנכ"ל משרד ממשלתי".

שוקראן? לא כאן

הזאת כשהם עומדים ליד מיטת המטופל. אצל חיילים פצועים יש לכך משמעות נוספת. רבים מהם מגיעים מהמלחמה לאחר חודשים של מתח, אובדן, חוסר שינה וחוויות קשות. חלקם עלולים להיות דרוכים במיוחד, חשדניים או רגישים לנושאים הקשורים למלחמה. מחקרים שנעשו על טיפול בחיילים שנפגעו בקרב מצביעים על חשיבות ההתייחסות גם להיבטים הרגשיים והחברתיים של הפציעה.

כשהפצוע מרגיש מאוים. יש מדדים כמו דופק, לחץ דם, סטורציה, רמת כאב ותוצאות מעבדה, אבל יש מדד שלא נכנס לטבלה: האם המטופל מרגיש בטוח. החייל מגיע לבית החולים אחרי חודשים שבהם המוח שלו למד להיות דרוך, לזהות סכנה ולהקשיב לקולות סביבו. ואז, דווקא כשהוא פגיע ביותר, הוא עלול לשכב במיטה בחדר שבו רוב אנשי הצוות סביבו דוברים ערבית. חשוב לומר שעצם היותו של איש צוות ערבי אינו מעיד אוטומטית על עוינות, חוסר מקצועיות או הזדהות עם האויב. אנשי רפואה ערבים רבים מטפלים במקצועיות בחיילים, ולעיתים מצילים את חייהם ממש. וכך חייב להיות! בית החולים הוא מקום שבו אדם צריך לקבל טיפול לפי מצבו הרפואי ולא לפי הלאום, הדת או העמדה הפוליטית של המטפל. ועם כל זה, אסור להתעלם מחוויותו הסובייקטיביות של חייל פצוע.

חייל ששהה חודשים בעזה שמע סביבו במהלך הלחימה ערבית, שפה שנקשרה מבחינתו לסכנה ממשית. כעת הוא מתעורר לאחר ניתוח, עדיין תחת השפעת תרופות, כאוב, חלש, אולי עם חבר שנפצע לידו או עם זיכרונות קשים מהקרב. לפתע הוא שומע שיחה בערבית בין כמה אנשי צוות. ייתכן שהם מדברים על עניין רפואי לחלוטין, על המשמרת, על המשפחה או על משהו שאינו קשור אליו כלל. מבחינת אנשי הצוות אין כאן שום דבר חריג. אבל מבחינתו, הקול שהוא שומע עלול לעורר אסוציאציה אחרת לחלוטין. גם אם אין כאן בהכרח שום איום, החוויה שלו יכולה להיות חוויה של איום. הרפואה המודרנית מדברת יותר ויותר על חוויית המטופל כחלק מאיכות הטיפול. האופן שבו המטופל תופס את הסביבה משפיע על מידת האמון שלו באנשי הצוות, על נכונותו לשתף פעולה, על יכולתו לשאול שאלות ועל התחושה שהוא נמצא בידיים טובות. לכן השאלה איננה האם מותר לאיש הצוות לדבר ערבית. השאלה המקצועית היא האם המערכת הרפואית רגישה לכך שבחדר יש חייל פצוע, שעולמו הפנימי השתנה בעקבות המלחמה. כמו שאנו מבינים שלא נכון לדבר ליד חולה על מצבו הרפואי בשפה שהוא אינו מבין כדי שלא ירגיש שמסתירים ממנו מידע, כך ראוי לחשוב גם על השפה וההקשר כאשר מדובר בפצוע מלחמה. שינוי קטן יכול לעשות הבדל גדול. המטפל אמור להציג את עצמו, להסביר מה עומד לקרות, להתעניין אם המטופל צריך משהו, ולהימנע משיחות צד ממושכות ליד מיטתו בשפה שאינו מבין כאשר אין בכך צורך.

בלי גרמנית בבקשה. אחד ממאה האחיינים שלי, גיבור ומיוחד במינו, נפצע אנושות בפגיעת ראש בתחילת מבצע צוק איתן. הוא עבר מסלול ארוך של שיקום, וכעת ב"ה סגר מעגל והוא עובד כפסיכולוג במחלקת השיקום שבה אושפז חודשים ארוכים. במהלך השיקום הוצע לו ניתוח בגרמניה. הוא ענה נחרצות: אני לא מוכן להתעורר ולשמוע גרמנית. רק את השפה העברית ארצה לשמוע, אני נשאר כאן. אשריו. ●



חייל ששהה חודשים בעזה, השפה הערבית נקשרת מבחינתו לסכנה ממשית. כעת הוא מתעורר לאחר ניתוח, עדיין תחת השפעת תרופות, כאוב, חלש, עם זיכרונות קשים מהקרב. לפתע הוא שומע שיחה בערבית בין כמה אנשי צוות. הקול שהוא שומע עלול לעורר אצלו חוויה של איום

ההכלה היא חלק מהטיפול. רק לפני יומיים הוא הגיע למחלקה. מצבו אנוש, אמרו להוריו המודאגים. לאחר יציאתו מחדר הניתוח הוא הגיע ליחידה לטיפול נמרץ. כולו חבוש, עטור מכשירי ניטור רבים, צינורות ומכשירים מצפצפים סביבו. מסתבר שהפציעה הקשה לא נגמרת בחדר הניתוח. היא ממשיכה עם הפצוע ועם משפחתו אל המחלקה, אל השיקום, אל הלילה הראשון שבו החייל מבין שהגוף שלו השתנה, אל הרגע שבו הוא שואל אם יוכל ללכת שוב, לחזור לצבא, לחזור לחבריו, ללמוד, לעבוד, להקים משפחה ולחיות את החיים שתכנן. בתקופה הזאת לצוות הסיעודי יש תפקיד קריטי בהחלמתו. האח והאחות אמורים להימצא לידו במשך שעות ארוכות, להחליף תחבושת, לסייע בקימה, לשמוע את הכאב, להבחין בשינוי במצב רוחו של הפצוע, וגם לענות על השאלות שהמטופל אינו מסוגל לשאול את הרופא.

אין מחקר שמאפשר לומר בפשטות שאח בעל עמדה פוליטית מסוימת יגרום לחייל להחלים מהר יותר או לאט יותר. אבל המחקר הרפואי כן מלמד שלאמונות, להטיות ולדרך שבה איש המקצוע תופס את המטופל יש יכולת להשפיע על התקשורת ביניהם, על האמון ועל איכות הקשר הטיפולי. סקירות מחקריות בתחום ההטיות הלא מודעות בקרב אנשי מקצועות הרפואה מצאו שבחלק מהמקרים הטיות כאלה נקשרו להבדלים בתקשורת, באמפתיה, בהמלצות טיפוליות ובאיכות הקשר בין מטפל למטופל.

העניין נעשה חשוב במיוחד אצל פצועי מלחמה, משום שהפציעה שלהם היא לא רק אירוע רפואי, היא קשורה לזהות שלהם. החייל מביא איתו לאשפוז את מסירות הנפש למשימה שאליה יצא, את הכאב על אובדן של חבר, את המחיר האישי, הפיזי, התפקודי והרגשי ששילם למען השליחות שהוא מאמין בה. כאשר אדם כזה שוכב במיטה לאחר פציעה קשה, האמפתיה לחוויית המטופל נושאת איתה משמעות עמוקה. מחקר איכותני שעסק באחיות צבאיות שטיפלו בחיילים שנפצעו בקרב מצא עד כמה הטיפול בפצועי מלחמה כולל גם מרכיבים פסיכו־סוציאליים משמעותיים. עצם הנוכחות של איש הצוות, ההקשבה, ההבנה של חוויית החייל והיכולת ליצור עימו קשר בתוך המציאות הטראומטית שבה הוא נמצא בעקבות לחימתו למענו, הן חלק מהטיפול.

אחים לצרה. הדבר נכון במיוחד בסיעוד. הרופא נכנס לחדר לזמן קצר, מקבל החלטה רפואית ויוצא. האח או האחיות עשויים להיות לצד הפצוע במשך שעות. הם יכולים לראות את החייל כשהמשפחה מגיעה, כשהיא יוצאת, כאשר הכאב מתגבר, כשהוא מצליח לשבת בפעם הראשונה, וכשהוא מתייאש לאחר ניסיון נוסף לקום וללכת וצריך עידוד וחום. ולפעמים המסרים עוברים דרך דברים קטנים: הבעת פנים, אנחת אי סבלנות, שינוי בטון הדיבור, שאלה שנשאלת או לא נשאלת, מידת ההקשבה או אפילו הכינוי שבו משתמשים. זאת בדיוק המשמעות של הטיה לא מודעת. אדם אינו חייב להחליט במודע שהוא מפלה מישהו כדי שההנחות והאסוציאציות שלו ישפיעו על התנהגותו. מחקרים בתחום הסיעוד מצביעים על האפשרות שהטיות של אנשי הצוות כלפי מאפיינים שונים של המטופלים קשורות לפערים באופן מתן הטיפול למטופלים שונים.

לאנשי רפואה, כמו לכל אזרח, יש עולם פנימי ודעות משלהם. השאלה המקצועית היא מה הם עושים עם ההשקפה

NEW COLLECTION

ירידי חגים

תשפ"ז 2026



השנה שלך: מתחילה בנשים

יריד המעצבות לאישה הדתית מגיע עד אליך

ירידי נשים מחכים לך בכל רחבי הארץ י' אלול - כ"ד אלול תשפ"ז 24.8-6.9.2026



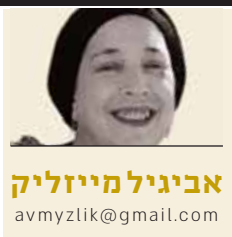
קרית גת	מיקום חדש!	בית שמש	שער בנימין // יריד בוקר	קרית שומרון	מיקום חדש!
י"ד אלול יום חמישי 16:00-22:00 אולם הספורט מעלה	27.8	י"ג אלול יום רביעי 16:00-22:00 אולם ספורט-נחל שורק	26.8	י"א אלול יום שני 16:00-22:00 ישיבת השומרון (חדר האוכל)	24.8
שדרות	צפת	חריש	אור עקיבא	גוש עציון // יריד בוקר	מיקום חדש!
כ' אלול יום רביעי 16:00-22:00 מרכז הספורט ע"ש גיטיס	2.9	י"ח אלול יום שני 16:00-22:00 אולם בצוותא	31.8	ט"ו אלול יום שישי 09:00-14:00 גוש עציון	28.8
קרית ארבע	לוד	רחובות "הפרדס"	כ"ב אלול	כ"א אלול	מיקום חדש!
3.9 יום חמישי 16:00-22:00 בית רעים (חדר האוכל של האולפנה)	4.9 יום שני 09:00-14:00 מרכז קהילתי גני יער	6.9 יום ראשון 16:00-23:00 כניסה בתשלום	כ"ב אלול יום שישי 09:00-14:00	כ"א אלול יום חמישי 16:00-22:00	כ"א אלול יום חמישי 16:00-22:00

נשים
זמן | נשים | תרבות

הדרא · ברצ'ה · ג'ולי · liola · פז מגן · סהר שטרית · שדה בר · אביה ששון · אתכסיא · הודולה-HODULA · הדס HADAS · עדושה · אשכר · SHANINA · Yael Jewels · rene · NAAMA · Rachel's jewelry · shifra · mina · Oreline · שירה מלכה · מתנות מאוירות · ARIA · תלמה · תכשיטי אופנה מעוצבים · סטודיו שני · KODESH L' KODESH · איפור מינרלי שמותר לשימוש בשבת · רנני תכשיטים שהם שירים · forever living · עבריי · תמר דרורי · td tamar drory · שהם תכשיטים בוהמיים · סטודיו רויטל · תהילה one of a kind · רות סמדר תכשיטים מבראשית · MINERAZ · Arugot · תכשיטי ליאורה · תכלייס · סטודיו מטרניא · שי לאהובי · רחל ג'ולרי · פירסינג באמונה · תיקים סרוגים בעבודת יד · מאמא כובע · תאיר נפש (פרחי יבשים) · רויט פירסינג & ביוטי · פוראור מוצרי בריאות וקוסמטיקה · שביסיה · לינויה מטפחות · שסק · שחר פייל · רחל עזרן פירסינג · סוויץ' סרטים | Switch Stratim · ריינוב קשתות · עוז והדר לבושה · רותיק · לידור בר · נעלי גזית · נעמה מטפחות · עינת לביא · גמ וגם · מהודרת מטפחות · ירדנה פוראור · עטרת כיפות · בסטודיו עם פייג · עץ חיים- החיים שבעץ · זוהר אריאל · פיסת שמים · ראשל תכשיטי וינטג' · אלמוג · קשתות סרטים ומטפחות · מוריה מטפחות בוטיק · עימנה · לילך תהל עיצובים · הגילוי שבכיסוי · הכיפות של ארז · וינטג סטייל-מוריה אוהיון · עלמה יודאיקה | מוצרי יודאיקה | קשתות כיסוי ראש · קומנדו גריל · אסנת תכשיטי אמיל · בלה אביאלה מטפחות · גליה הנוקד – סופרת שבונה גשרים בין עולמות · מטפחות מעוצבות · בנועם מטפחות · נסיה מטפחות · עדנה · סטודיו לקרמיקה תמר · אורית פירסינג · איפור כשר לשבת · נופית · מינרז האיפור הכשר לשבת וחג · אורטה מטפחות מעוצבות · כתובים באהבה · מורן יוסף תכשיטים בעיצוב אישי · עיישה מתנות מהעולם · אסתר להב Queen Piercing · אביטליה · אופיר תהל · הודיה ארד · בוכרה · סטודיו זהוריתא קשתות וסרטים · אבישאל- צורפות מסורתית עכשווית · אלישבע צבר תכשיטים · מיכל כובעים · סוויץ' סרטים לשויער · איפור כשר לשבת · הדס בן יצחק · ליזוש עיצובים בסטייל · נעם אירועים · בוטיק בחצר · אחינועם מתנות ועיצוב אישי · ארץ קיר · חני קליין · אמנות ירושלמית · אוסי · הדס מטפחות · הדס בייקרי- פטיסרי · לבונה שזירה בפרחים · בלבבך- כשגוף ונפש נפגשים · טימיז מטפחות · אן כפיון · זהבה-סטודיו לקדרות · הרמוניה יצירות מבטון · הכיפות של איילת · הדס מתוקים · דידרה תכשיטים · דיאמנטה · גילית · ג'וי · בונדו · בא מאהבה · אביטליס · HODAYA SABAG · Liya simple line · Tehila touitou · LULA By yael · KRUSH · renanpiercing · HALLELU

ההגרלה של נשים חוזרת שתפי והכנסי עכשיו <

הגרלה כזאת לא הייתה!



ומה אם אין סוף טוב?

תגובה לקורא שהקשה על סיפורי ההשגחה האופטימיים שהבאתי, וטען שהסיפורים הללו עלולים להחליש את האמונה של מי שלא זכה שמשאלתו תתגשם

לפתוח את העיניים ולחפש. סיפורים של השגחה פרטית אפשר למצוא גם בתוך הקשיים הכי עצומים, אפילו במנהרות של עזה, אפילו בכאב הכי עמוק בנפש, וגם אחרי שבע שנים של עשרות פגישות שבהן אומרים לילד שלך לא, ועוד פעם לא ועוד פעם לא.

אז במקרה של הבן שלי, הוא פשוט היה צריך לחכות שאשתו המדהימה תגדל. כי כשהוא התחיל להיפגש - היא הייתה בת 13.... אבל זה רק סוף אחד מתוך אינספור סופים אפשריים. יש לי גם חברה שחיכתה כל החיים לילד. היא עשתה כל מה שהיא יכלה, ממש הכול! וזה לא קרה. יום אחד היא אמרה לי: "את יודעת, אביגיל, יש לי חיים נפלאים!" הייתי מאוד מופתעת ורציתי להבין למה. והיא הסבירה לי שתמיד, מכל מקום, מכל כאב ומכל ירידה - היא חיפשה את הקדוש ברוך הוא, וחזרה לבחור בחיים.

אז נכון שבסיפורי ההשגחה לפעמים שומעים על רגע מאוד ספציפי של השגחה פרטית גלויה לגמרי. אין לי ספק שגם לך, כותב המכתב הנכבד, יש לא מעט רגעים כאלה שחווית בחיך. אך לפעמים דווקא הקושי וההתמודדות איתו, כמו אצל חברתי, מביאים סיפוק עצום ואושר, כי גדלתי מתוך הקושי, צמחתי, בחרתי, וחייתי! •

כאלו שמחכים הרבה יותר מזה, אבל בשבילי זה היה ניסיון קשה מאוד. נראה לי שלקחתי אותו אפילו קשה יותר מהבן שלי. בכל פעם שבן או בת של אחת מחברותיי התארסו, השתדלתי מאוד לשמוח בשמחתה, אבל יחד עם זאת התגנבה לליבי מחשבה קשה: למה לכולם יש שמחות ורק לנו לא?

אז פשוט דיברתי על זה עם בורא עולם. שיתפתי אותו בקושי, בכיתי לו, סיפרתי לו מה עובר עליי בכל פעם שהרגשתי את הכאב הזה בלב. ולאט לאט נפתחה לי ההבנה שבעצם החיים שלי הם שיחה מתמדת ביני ובין מי שברא אותי. לפעמים הוא פותח לי דלת רחבה ומלאה והכול הולך לי כרצוני ועוד הרבה יותר מזה, ולפעמים רבות לא פחות - הכול סגור. הקדוש ברוך לא מסתיר מאיתנו את האמת: "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב, את המוות ואת הרע". הוא לא מסתיר מאיתנו את העובדה שיש בעולם המון קשיים וכאב ומקומות סגורים מאוד. אבל הוא נתן לנו תפקיד ברור: "ובחרת בחיים".

אני מרגישה שגם כשיש סיפור על אמונה שלא הגיע לסוף המצופה, כשהבקשה לא התגשמה - אפשר לשאוב ממנו הרבה אמונה. החלטה לבחור בחיים. תמיד יש טוב שאפשר למצוא, וכל מה שצריך זה רק

"שלום אביגיל, קראתי את הטור 'שידוך משמיים' שפורסם לפני שבועיים, ואני תוהה גם על הטור שלך וגם על טורים רבים באותה גישה שמתפרסמים בעיתונות הדתית והחרדית לרוב. גם את וגם אחרים מתלהבים ממקרי הצלחה בולטים שמחזקים את האמונה בהשגחה פרטית, אבל מתעלמים מאינסוף מקרים אחרים שבהם ההצלחה לא האירה פנים. אבל על כך איש אינו כותב. מה יגידו מעוכבי שידוך שיקראו את דברייך? מה תהיה המסקנה שלהם בנושא ההשגחה הפרטית? מה תגדנה אלמנות המלחמה על 'שידוך משמיים'?"

"לעניות הבנתי, סיפורים כמו שלך ודומיהם מחזקים את האמונה בהשגחה רק אצל אלה שזכו לראות אותה בהצלחה, בעוד אלה שלא זכו עלולים להגיע למסקנה הפוכה חלילה. נער הייתי גם זקנתי ועד היום לא זכיתי לקבל תשובה על תמייהתי".

בוחרים בחיים

שלום רב ותודה על המכתב החשוב. אני רוצה לשתף אותך במשהו. אחד הבנים שלי היה שבע שנים בשידוכים. אני יודעת שיש

עגבניות שרי צלויות עם גבינה ודבש בתנור



כ-6 דקות



20 דקות אפיה: 20 דקות



דרכת קושי: קלה

מנת אירוח מושלמת, שמכינים בחמש דקות והופכת להיות מרכז השולחן. משתמשים בגבינת ברי או קממבר, גבינות צרפתיות שהאפייה בתנור עם מעט דבש נותנת להן טעם חלומי. מניחים מסביב את הצבעים הנפלאים של העגבניות וזיתי הקלמטה השחורים והחגיגה בעיצומה!

• חופן זיתי קלאמטה שחורים, מלוחלים
• כף דבש
• 3 כפות שמן זית
• מלח ופלפל שחור גרוס

• חבילת גבינת ברי או קממבר
• 2 כוסות עגבניות שרי
• 3 גבינות ככל האפשר
• 3 שיני שום פרוסות
• 2 גבינות בצל ירוק

מחממים תנור חלבי לחום של 200 מעלות. פותחים את הגבינה ומסמנים עליה בעזרת סכין חדה פסים אלכסוניים לאורך ולרוחב. מניחים אותה על תבנית גדולה, מרופדת בנייר אפייה, ויוצקים עליה דבש ומעט פלפל שחור גרוס. חוצים את העגבניות השרי ומסדרים מסביב לגבינה. יוצקים עליהן שמן זית ומפזרים את פרוסות השום, מלח ופלפל. מכניסים לתנור ואופים 20 דקות, או עד שהגבינה מתרככת והעגבניות מזהיבות קלות. מוציאים ומעבירים בזהירות את הגבינה לכלי הגשה, מסדרים מסביבה את העגבניות הצלויות, מפזרים זיתים קצוצים גס ובצל ירוק קצוץ ומגישים חם.



סיורי סליחות וניאן ירושלים

סיורי בוטיק באוירה ירושלמית

יום רביעי כ' באלול 2.9.26 | יום שני כ"ה באלול 7.9.26

יום שלישי כ"ו באלול 8.9.26 | יום שלישי ד' בתשרי 15.9.26

סטודיו בתלמי

לאנולה
בירושלים

מאיר דנא-פיקאר

סיפור היציאה מהחומות
והקמת השכונות החדשות
כחלק מתהליך רוחני עמוק
של שיבת העם לארצו.
שכונת מחנה ישראל,
נחלת שבעה ובית דוד

בין קוצס
לחול

שמחה בלנגס

נתחקה אחר מנהגי עדות,
חסידיים וצדיקים, נשמע על
ההתרחשויות המיוחדות
ברחוב החרדי בחודש תשרי.
שוק מחנה יהודה,
שכונת זכרון משה ובית הרב קוק

סליחה, כפרה
ותיקון חברתי

ארז ברטמן

סיור ברוח ימי אלול
שיעסוק בתיקון
שבין אדם למקום
ובין אדם לאדם.
שער ציון, קבר דוד
ושכונת מוסררה

18:00 | יציאה לסיורים

20:30 | התכנסות ופינת קפה במוזיאון אסירי המחתרות - ירושלים

21:30-20:45 | מופע ניגוני סליחות



להרשמה:
www.eshkolot-il.com

לפרטים: 08-6630030
מספר המקומות מוגבל

ממשלת ישראל!

עצרי מייד את מזימת ה"שלום" הערבית!

"מועצת השלום" כמו אוסלו, כמו הגרוש מחבל עזה ומצפון השומרון, הן תוכניות הרסניות שפוגעות בביטחון מדינת ישראל וגורמות להרג ולסבל.

חבל עזה הינו חלק מנחלת שבט יהודה, חלק מהענב המערבי, השער הדרומי של ארץ ישראל! עם תום המנדט הבריטי, כל האזורים שהיו בשליטת המנדט עברו לשליטת ממשלת ישראל כולל חבל עזה. על פי החוק הבינלאומי אין כל מניעה להקמת ישובים יהודיים בחבל עזה. התיישבות בעזה, כמו בכל אתר ואתר בארץ ישראל הנמצא בידינו היא צו מחייב מאז ומקדם ולתמיד.

התיישבות היא ביטחון!

התיישבות היא ניצחון!

התיישבות בעזה תכריע את חמאס!

טבח ה 7 באוקטובר ניפץ באופן סופי את קונספציות שלום תמורת שטחים ושקט יענה בשקט. כעם אחר פעם נחשפת הגישה של האסלאם להסכמים. הפסקת אש אינה שלום אלא הפוגה טקטית לצבירת כוח מחודש.

קריאת השכמה ואזהרה חמורה!

בשבועות האחרונים, תחת לחץ אמריקאי כבד, פועלת ממשלת ישראל בצורה העלולה לבטל את הישגי הלוחמים בחבל עזה ולהוביל להתעצמות מחדש של חמאס ויצירת תשתית לטבח הבא, חלילה. למרות ההכחשות בתקשורת הממשלה מקדמת בפועל בשטח: עבודות הנדסיות להקמת "עיר ירוקה" ברפיח עבור העזתיים. החל תהליך העברת אוכלוסייה עזתית לשטח בשליטת צה"ל מזרחית לקו הצהוב ושיקום "בלתי מעורבים". נבנו בסיסים ייעודיים בשטח מדינת ישראל ובדרום חבל עזה והחל אכלוס חיילים מכוח בין לאומי. החלה העברת השליטה מצה"ל לכוחות זרים תוך התעלמות מוחלטת מכשולן הכוח הבינלאומי יוניפי"ל בלבנון. פעילות צה"ל נגד מחבלים הוגבלה ודורשת אישור של דרגים גבוהים וכך גובר הסיכון לחיילי צה"ל.

כעמון אזעקה מצלצל ומתריע !!!

מתחת לרדאר נבנה בהדרגה תהליך להעברת השליטה בעזה לנציגי הרשות הפלסטינית וליצירת בסיס למדינה פלסטינית בעזה שאמורה להיות מחוברת בקשר פיזי גאוגרפי עם יהודה ושומרון. מסמך 15 הנקודות חשף את תמונת הניצחון של חמאס: "מטרת התוכנית: סיום הלחימה ויצירת תנאים הולמים למסלול אמין להגדרה עצמית ומדינה פלסטינית". הרעיון המעוות של העברת נשק מחמאס לרשות הפלסטינאית מחליף טרור גלוי בסמוי.

הקמת ישובים יהודיים בעזה היא הדרך היחידה לחיסול החמאס, ולהבטחת שלום למדינת ישראל.

בחג הסוכות הקרוב, בעזרת ה', יונף דגל ישראל בניסנית, בצפון חבל עזה, וינתן האות להרמת קרן ישראל ולתיקון העוול הנורא של גרוש עשרת אלפים יהודים מעשרים ואחד ישובים בחבל עזה. הכוח הבינלאומי יפוזר והכוח הלאומי של עם ישראל ישמור על ארץ ישראל. חיילי צה"ל האמיצים שנלחמו בגבורה במשך שלוש שנים ימשיכו לשמור על עם ישראל.

